

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

ГОЛОСУ УКРАЇНИ

Пам'ять

Минає 40 днів,
як пішов в інший
світ Анатолій
Федорович
Горлов

► СТОР. 5-8

Культура

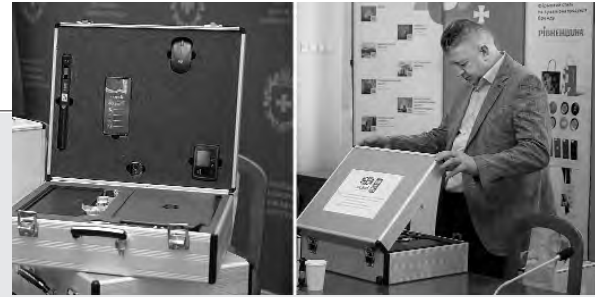
Дебютний
роман
презентував
воїн

► СТОР. 10

Регіон: Рівненщина

► СТОР. 11

Отримали «мобільні кейси»
для надання адмінпослуг

№ 30 (8047)

СУБОТА, 11 ЛЮТОГО 2023 РОКУ

WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

У столиці не місце символам недоімперії

Голова Верховної Ради
України провів розмову
у форматі
відеоконференції
з Президенткою
Бундестагу Німеччини
Бербель Бас

На початку розмови Руслан Стефанчук висловив щирі слова вдячності за підтримку, яку Україна та Український Парламент відчувають від німецького народу та німецьких політиків у боротьбі з російським агресором. Зокрема, він особливо наголосив на провідній ролі очільниці Бундестагу у посиленні міжпарламентських зв'язків та співробітництва між парламентами.

► СТОР. 2

Ми боремося за свою
незалежність і спільну
європейську свободу

Європейський Союз має єдність щодо підтримки України, доки наша країна не здобуде Перемогу в боротьбі з російським агресором. Про це днями в Брюсселі заявив Президент Володимир Зеленський під час спільної з Президентом Європейської ради Шарлем Мішелем і Президенткою Європейської комісії Урсулою фон дер Ляен зустрічі з представниками ЗМІ після спеціального засідання Європейської ради.

► СТОР. 9

РОЗВІНЧУЄМО ФЕЙКИ

Про «жахи мобілізації»
— за лекалами...
російського омону

Останнім часом у соціальних мережах та на інших інтернет-ресурсах дедалі частіше з'являються відео про «жахи примусової мобілізації» в нашій державі. Особливо активно поширюють такі сюжети сумнівні російськомовні телеграм-канали, які нібито збирають інформацію з різних міст. При цьому їхні «картинки» майже нічим не відрізняються одна від одної. Зазвичай дебели чоловіки у військовій формі під жіночі крики та прокльони буквально тягнуть під руки з домівки чи просто з вулиці до військкомату чергового потенційного новобранця, котрий завзято пручається...

► СТОР. 12

Фото Олександра КЛИМЕНКА. Більше фото тут — www.golos.com.ua

Слідом за пам'ятником радянському авіатору Чкалову в центрі столиці знесли і пам'ятник герою СРСР, генералу Ватутіну, який стояв у Маріїнському парку напроти Верховної Ради України. Рішення про демонтаж було ухвалено

8 лютого міжвідомчою групою з вивчення питань усунення пам'ятних об'єктів, пов'язаних з історією та культурою росії й СРСР, з публічного простору Києва при Київській міській раді.

► СТОР. 3

ПОДІЇ

Емірати надали сотні генераторів для соцсфери

Партію з понад двохсот генераторів отримали соціально важливі об'єкти Дніпропетровщини від благодійного фонду з Об'єднаних Арабських Еміратів.

Вони мають потужність від трьох до восьми кВт та забезпечуватимуть світлом та теплом інклюзивно-ресурсні центри, ЦНАПи, медзаклади та соціальні установи.

В ОВА додають, що раніше регіон отримав кількасот генераторів від Німеччини, які розподілили по Пунктах незламності та медзакладах громад області. Ще три потужні промислові генератори надійшли з Чехії для водоканалів, **передає наш власкор Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.**

Готуються до весняної повені

На Кіровоградщині відбулися Командно-штабні навчання з органами управління та силами цивільного захисту області, під час яких відпрацьовано дії щодо пропуску льодоходу, повені та паводків, повідомляє управління з питань цивільного захисту, оборонної роботи та взаємодії з правоохоронними органами Кіровоградської ОВА.

«Цього року, в умовах повномасштабної воєнної агресії, коли ворог завдає ударів не лише по інфраструктурних, а й по гідродинамічних об'єктах ці навчання вимагають від органів управління цивільного захисту відпрацювати взаємодію усіх служб, відомств та вдосконалити навички особового складу цивільного захисту області з організації роботи із запобігання та ліквідації наслідків небезпечних гідрологічних процесів», — **цитує повідомлення наш власкор Петро МЕЛЬНИК.**

Підпишіться на наші Facebook:
<https://www.facebook.com/GolosUkraine>
Telegram-канал:
<https://t.me/GolosUkraine>
Twitter:
https://twitter.com/Golos_Ukraine
аби отримувати інформацію про події в Україні та світі виключно з достовірних джерел.

КОРОТКО

■ З 10 лютого у Полтаві відновлюють попередній часовий режим роботи комунального електротранспорту. Зокрема, тролейбуси курсуватимуть із 5-ї до 22-ї години. Раніше вони перевозили пасажирів тільки з 5-ї до 10-ї і з 16-ї до 21 години 30 хвилин, **повідомляє наш власкор Василь НЕЙЖМАК.**

■ На Волині, у Ковельському історичному музеї, відкрито виставку із символічною назвою «Коли говорять гармати — музи не мовчать». Про це йдеться на сайті міської ради. На виставці представлено картини творчого об'єднання художників «Колорит» з міста Володимира. Загалом на огляд поціновувачів прекрасного виставили свої роботи 17 митців, **інформує наш власкор Микола ЯКИМЕНКО.**

«Київводоканал» пропонує незабаром відмовитись від паперових квитанцій і перейти на онлайн-оплату

Голова Верховної Ради України провів розмову у форматі відеоконференції з Президенткою Бундестагу Німеччини Бербель Бас

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Голова Парламенту України підкреслив, що початок цього року позначився значними позитивними зрушеннями в українсько-німецькому діалозі й насамперед у вимірі постачання зброї, де Німеччина зайняла лідерську позицію та стала прикладом для інших країн.

«Сьогодні німецька зброя рятує життя українських людей. Німецька система IRIS збиває націлені на нас ракети, а поставки танків Leopard дозволять звільнити українські території і наших людей від російської окупації. Але, щоб зупинити реванш, який готує росія, ми ще більше потребуємо невідкладних поставок озброєння від наших союзників», — зауважив Руслан Стефанчук.

Також Голова Українського Парламенту подякував німецьким колегам за визнання Бундестагом Голодомору 1932-33 років геноцидом Українського народу та закликав приєднатися до ініціативи України про створення спе-

ціального трибуналу для притягнення до відповідальності російських воєнних злочинців.

«Участь Німеччини у цьому процесі має вирішальне значення з точки зору унікального досвіду. Ми продовжимо співпра-

цю в цьому напрямі з вашим Урядом та академічними центрами міжнародного права. Ми потребуємо більшої політичної уваги до цього питання, яке виходить за рамки юридичної технократії і зачіпає універсальні теми, як-то боротьба за справедливість, свободу, права людини», — наголосив Руслан Стефанчук та вкотре закликав Бундестаг ухвалити міжпартійну резолюцію щодо підтримки створення спеціального трибуналу, яка стане «своєчасним і важливим меседжем не лише для росії, а й для усього демократичного світу».

Крім того, сторони обговорили підтримку Німеччиною євроінтеграційного напрямку України. Зокрема, Голова Парламенту України зауважив,

що процес набуття членства Україною перейшов у стадію виконання рекомендацій та подальшого оцінювання, і важливо зберігати політичний, медійний і громадський інтерес та підтримку української мети у Європі та Німеччині зокрема.

Також Руслан Стефанчук порушив тему євроатлантичного поступу України, адже членство в НАТО є нашою стратегічною метою.

«Ми більше не можемо залишатися в «сірій зоні» безпеки між НАТО і росією. Такий непевний статус зробив можливим російську агресію у 2014-му та 2022 роках і може спровокувати її знову. Саме вступ України до НАТО є ключовим фактором миру та стабільності в Україні і гарантією безпеки світу в майбутньому», — підкрес-

лив Голова Верховної Ради України.

Зі свого боку, Президентка Бундестагу Бербель Бас наголосила — Німеччина розуміє, що Україна у цій війні захищає і європейські цінності, саме тому готова і далі підтримувати нас на шляху нелегкої боротьби із загрозливими силами.

«Якщо ми можемо щось зробити, щоб допомогти вам та підтримати, ми готові до цього. І що стосується майбутнього членства України в ЄС, і у створенні спеціального трибуналу — ми готові це робити. Ці питання вже активно дискутуються у наших комітетах. Це для нас дуже важливо», — наголосила Бербель Бас під час розмови.

Прес-служба Апарату Верховної Ради України.
Фото: rada.gov.ua

Приведення у відповідність до європейського зразка національного посвідчення водія: законодавче врегулювання та міжнародний досвід правозастосування

ГОТУЄТЬСЯ ЗАКОНОПРОЕКТ

Ми почали написання цієї статті за життя міністра внутрішніх справ України Дениса Монастирського, першого заступника міністра Євгена Єніна та державного секретаря МВС Юрія Лубковича, які щиро, сумлінно й масштабно працювали в інтересах українського народу та робили все від них залежне для якнайшвидшої Перемоги та інтеграції України до Європейського Союзу й НАТО. Переконали, що український народ переможе в екзистенційній війні з росією, а всі розпочаті земні справи Дениса Монастирського і його команди будуть успішно реалізовані.

У період воєнного стану міністр Денис Монастирський визначив два ключові вектори законотворчої та нормопроектувальної роботи в системі органів МВС під час формування державної політики: нормативні євроінтеграційні та акти, пов'язані з війною.

Один з таких (євроінтеграційних) законопроектів, розроблений МВС та внесений у парламент Кабінетом Міністрів України, — «Про внесення змін до Закону України «Про дорожній рух» щодо імплементації законодавства» (реєстр. № 8082).

Основна мета проекту закону — це добросовісне виконання Угоди про асоціацію України з Європейським Союзом шляхом внесення змін і доповнень до Закону України «Про дорожній рух» у частині гармонізації категорій транспортних засобів; упровадження єдиного типового посвідчення водія, що відповідає європейським вимогам; унормування мінімального та максимального віку для допуску осіб до керування певними категоріями транспортних засобів.

У політичних та експертних колах жваву дискусію викликали окремі норми проекту закону, а саме покладання зобов'язання на всіх водіїв привести у відповідність до стандартів ЄС посвідчення водія впродовж десяти років (до 2033 року здійснити обмін без повторної здачі іспитів), а якщо цього не зробити впродовж десяти років — посвідчення водія втрачає чинність і особа має проходити повторне навчання, складати теоретичний і практичний іспит.

Позиція МВС полягає в тому, що ми пропонуємо не обмежити право особи, а забезпечити правовий і дієвий меха-

нізм переходу до використання єдиного європейського зразка посвідчення водія в Україні, як це передбачено в нормах Директиви Європейського Парламенту й Ради 2006/126/ЄС від 20 грудня 2006 року про посвідчення водія (далі — Директива 2006/126/ЄС).

Для чого потрібно привести зразок національного посвідчення водія у відповідність до європейського?

До 2006 року в державах-членах ЄС існувало 110 різновидів посвідчення водія. Значна кількість різних зразків створювала проблеми щодо прозорості для органів поліції та організацій, відповідальних за адміністрування посвідчень водія, а також потенційно могло призводити до фальсифікації документів, які іноді були видані кілька десятків років тому. Для системного вирішення цього проблемного питання прийняли Директиву 2006/126/ЄС як основоположний міжнародний документ, спрямований на уніфікацію зразків посвідчень водія в Європейському Союзі.

Таким чином, якщо ми погоджуємося з тим, що здійснення обміну посвідчення водія (приведення у відповідність до європейського зразка) є обов'язковим в Україні, то й через десять років громадянин користуватиметься документами неіснуючої держави — СРСР, а на додачу до 13 національних різновидів бланків посвідчення водія ми отримаємо 14-те (європейського зразка), яке де-юре й де-факто прирівнюватиметься до бланка, виданого в СРСР.

Ще один позитивний аргумент на користь обов'язкового обміну національного посвідчення водія до 2033 року полягає у створенні правого інстру-

менту для підтвердження відповідності мінімальним стандартам фізичної та психічної придатності до керування. Тобто психофізичний стан людини у 1980 році може суттєво відрізнитися у 2033 році. Це об'єктивна закономірність.

Відповідно до інформації щодо зразків посвідчення водія країн ЄС, розміщеної у публічному онлайн-реєстрі PRADO на офіційному вебсайті Ради Європейського Союзу та Ради Європи, у Литві 2017 року остаточно вивели з обігу посвідчення водія, які не відповідають вимогам Директиви 2006/126/ЄС. Причому для забезпечення обміну раніше виданих посвідчень водія термін такого переходу декілька разів переносився.

Ще 11 країн ЄС (Іспанія, Італія, Латвія, Нідерланди, Польща, Румунія, Словаччина, Угорщина, Фінляндія, Чехія, Швеція) прийняли рішення щодо поетапного виконання вказаної вище вимоги — на сьогодні в цих країнах повністю виведено з обігу посвідчення водія на паперовій основі.

Ще одне положення Директиви 2006/126/ЄС, яке викликало дискусію та суперечність підходів до правозастосування. Йдеться про норму, відповідно до якої будь-яке право керувати транспортним засобом, надане до 19 січня 2013 року, не повинно бути скасоване або будь-яким чином обмежене. Під час розроблення законопроекту ми керувалися передусім метою зазначеної Директиви (приведення до єдиного зразка посвідчення водія), а для цього виробили правовий підхід для за-

безпечення обміну посвідчення водія у відповідності до європейського зразка впродовж 10 років, а не обмеження чи позбавлення права на допуск до керування транспортним засобом.

Так, наприклад, до 19 січня 2013 року в країнах-членах ЄС право на керування транспортними засобами категорії С можливо було отримати з 18 років, а відповідно до вимог Директиви 2006/126/ЄС вік особи передбачений з 21 року. Втім, після прийняття відповідної Директиви громадяни Євросоюзу, яким не виповнився 21 рік та які мали відкриту категорію С, не були обмежені в праві керування відповідним транспортом. Такий самий підхід пропонує МВС України в запропонованій редакції проекту закону (реєстр. № 8082).

Також на законодавчому рівні пропонується впровадження строків дії посвідчень водія від 5 років (вантажівки, небезпечні вантажі) до 10 років (мопеди, мотоцикли, легкові автомобілі) залежно від певної категорії.

Варто зазначити, що адміністративна діяльність (термін дії) посвідчень водія в низці країн Європи зумовлена національними правилами відповідності мінімальним стандартам. Наприклад, у Швеції, Великій Британії, Іспанії, Нідерландах, Бельгії, Угорщині, Литві, Латвії, Естонії, Ірландії, Словенії, Мальті термін дії посвідчень водія становить 10 років, тоді як у Німеччині, Польщі, Франції, Португалії, Греції, Фінляндії, Хорватії, Норвегії, Кіпрі — 15 років.

Так, під час розгляду законопроекту в Комітеті Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури до першого читання запропонований МВС строк дії посвідчень водія на 10 років та 5 відповідно викликав дискусію. Під час розроблення проекту закону України ми керувалися чинними нормами Директиви 2006/126/ЄС, яка передбачає, що строк адміністративної діяльності посвідчень категорій АМ, А1, А2, А, В, В1 і ВЕ, виданих державами-членами, становить 10 років.

У цьому разі виключно дискреційними повноваженнями народних депутатів України є внесення відповідних змін до законопроекту під час підготовки до другого читання в частині збільшення терміну дії до 15 років або залишення чинної редакції без змін.

Також для уніфікації посвідчення водія за європейським зразком пропонується впровадження нових категорій транспортних засобів (АМ — мопед із максимальною швидкістю до 45 км, А1 та А2 — малі мотоцикли з обмеженням потужності, А — великі, спортивні мотоцикли, В1 — квадроцикли). Проте перекладати іспит на вже відкриті категорії громадянам не доведеться.

Основний висновок полягає в тому, що запропонований у чинній редакції законопроект «Про внесення змін до Закону України «Про дорожній рух» щодо імплементації законодавства» (реєстр. № 8082) після прийняття Верховною Радою України в першому читанні можна буде доопрацювати під час підготовки до другого читання з урахуванням міжнародного досвіду. Головне — добросовісно виконати вимоги, передбачені Угодою про асоціацію України з ЄС та максимально інтегрувати національне законодавство до законодавства ЄС. Рішення — за народними депутатами та Президентом України.

Варто зауважити, що одне з пріоритетних завдань, визначених міністром внутрішніх справ України Денисом Монастирським, — приведення у відповідність посвідчення водія не лише візуально до європейського зразка, а й відповідно до стандартів за його суттю. Посвідчення водія, видане в Україні, має стати синонімом безпечного водія як на національному, так і на європейському рівнях. Попереду довгий, складний шлях, але це шлях євроінтеграції та цивілізаційного розвитку.

Богдан ДРАП'ЯТИЙ,
заступник міністра внутрішніх справ України.

У НОМЕР

Розглянули резонансну ситуацію, пов'язану з можливими зловживаннями

Відбулося чергове засідання ТСК з питань розслідування можливих фактів порушень законодавства України посадовими особами Бюро економічної безпеки України, органів державної влади та інших державних органів, які здійснюють повноваження у сфері економічної безпеки, що могли призвести до зменшення надходжень до державного та місцевих бюджетів (на знімку).

Учасники засідання розглянули резонансну ситуацію, пов'язану з можливими зловживаннями посадовими особами ГУ ДПС у м. Києві та загальні питання щодо адміністрування і відшкодування ПДВ.

Члени ТСК заслухали інформацію представників ДБР щодо ситуації, пов'язаної з можливими зловживаннями посадовими особами ГУ ДПС у м. Києві та про порушення, в яких воно вважає винною в. о. начальника ГУ ДПС у м. Києві.

Запрошені представники ДБР надали роз'яснення ТСК стосовно виявлених порушень та про проведені слідчі дії.

Учасники засідання також розглянули загальні питання щодо

адміністрування і відшкодування ПДВ.

У виступах зазначалося, що у представників бізнесу є велика кількість нарікань, пов'язаних з блокуванням податкових накладних і віднесенням підприємств до категорії ризикових. Зокрема, наголошувалося, що кількість цих скарг різко збільшилася з середини жовтня 2022 року, коли Кабінетом Міністрів було внесено зміни до постанови № 1165, яка визначає порядок зупинення реєстрації податкових накладних. Станом на зараз кількість цих блокувань

щомісячно зменшується, але проблема все ще залишається.

Учасники засідання відзначали, що через ці зміни було виявлено велику частину схемного податкового кредиту, в блокуванні потрапила й частина нормальних підприємств. Зокрема, зазначалося: щоб система не помічала податкових накладних від нормальних підприємств як ризикові і не блокувала їх, платникам потрібно подати перекладну таблицю, яка показує, чим підприємство займається і що на що переробляє, але частини платників не подає

таких даних, а частина їх подає без нормальних пояснень. Тому й виникла проблема.

Учасники засідання також зазначали, що для загального розуміння податкові накладні блокуються автоматизованою системою (СМКОР) на основі закладених в неї алгоритмів ризиків без втручання людини. Для розблокування податкових накладних підприємство повинно подати до регіональної ДПС документи, які показують реальність цієї операції. На основі цих документів Комісія при регіональній ДПС приймає

рішення реєструвати ці податкові накладні чи ні.

Заступник міністра фінансів Світлана Воробей, зокрема, поінформувала, що постановою № 1248 внесено зміни до постанови № 1165, яка дає змогу у стислі строки розблокувати заблоковані податкові накладні — термін прийняття рішення становить сім діб з моменту подання документів, повідомляє прес-служба Апарату Верховної Ради України.

Фото
Сергія КОВАЛЬЧУКА.
Більше фото тут —
www.golos.com.ua

позиції пропонувати перемовини України. Зараз усе залежить від того, наскільки швидко наші партнери надать нам необхідну допомогу. Це прямо впливає і на наші контрнаступні

пальні можливості, і на відбиття атак», — зазначив політик.

Він також висловив впевненість, що партнери нададуть Україні літаки й далекобійні ракети, про що ми просимо вже давно.

«Раніше у наших союзників були сумніви не стільки в тому, що ми маємо перемогти, скільки в тому, щоб війна не перекинулася на територію країн НАТО. Зараз таких побоювань немає, є питання технічні й логістичні: як доставити літаки, як збудувати пункти обслуговування й ремонту літаків. Думаю, всі деталі з часом будуть вирішені», — наголосив парламентарій.

Він додав, що, зокрема, поставлення України ракет із дальністю ураження до 150 кілометрів дасть можливість нам знищувати ворожі склади бригадного рівня. Відповідно окупанти в такому разі не зможуть ефективно здійснювати підвезення боєкомплекту та продовольства, що суттєво вплине на ефективність армії.

Прес-служба Апарату
Верховної Ради України.

Виконувачем обов'язків міського голови Чернігова став Олександр Ломако

На виконання ухвали Яворівського районного суду Львівської області міський голова Чернігова Владислав Атрошенко на рік відсторонений від виконання функцій міського голови. Відтак сесія Чернігівської міської ради проголосувала за рішення: виконувати обов'язки міського голови буде секретар міськради Олександр Ломако (на знімку).

Власне, так передбачає закон. За це рішення проголосували 27 депутатів із 30 присутніх.

Олександр Ломако наголосив: «Ми маємо бути консолідовані. Інтереси жителів міста для нас першочергові. У країні йде війна, і наша головна задача — обороноздатність міста та допомога ЗСУ там, де ми можемо її надати. Ми повинні забезпечити всі процеси життєдіяльності міста. Місто функціонує. Головні пріоритети сьогодні — оборона, відновлення та розвиток Чернігова».

Василь ЧЕПУРНИЙ.

Чернігів.

Фото із сайту Чернігівської міської ради.

Курортна Свалява просить... води

Громада Сваляви звернулася до обласної ради із проханням долучитися до співфінансування грантового проекту.

Під час зустрічі голови Закарпатської обласної ради Володимира Чубірка, його першого заступника Андрія Шекети і керуючої справами облради Мирослави Ливч з виконуючою повноваженнями міського голови Сваляви Мирославою Скрипинець та її заступником Михайлом Поповичем обговорено дуже важливу для цього курортного міста проблему — постійне водопостачання. Керівники Свалявської громади звернулися до очільників обласної ради з проханням долучитися до співфінансування грантового проекту міжнародної технічної допомоги ЄС «Стале управління водними ресурсами: шлях до відродження Західної України та Східної Польщі» в рамках програми Interreg Next Poland-Ukraine 2021—2027». Нею передбачається реконструювати мережу водопостачання довжиною 4476 метрів і водовідведення — 3476 метрів у місті Сваляві, в результаті чого до оновлених мереж буде

під'єднано відповідно 2090 та 1560 мешканців прилеглих будинків.

На реалізацію цього наміру передбачено 880 тисяч євро, а міська рада Сваляви повинна забезпечити співфінансування у сумі 10 відсотків. У зв'язку з тим, що доведена освітня субвенція з державного бюджету не забезпечує відповідну пот-

ребу в коштах для педагогічних працівників, різницю покриватимуть з бюджету міської громади. Через це свалявці просять Закарпатську обласну раду посприяти у виділенні коштів для просування українсько-польської програми з обласного бюджету. Йдеться про півтора мільйона гривень, які необхідно отримати у поточ-

ному році, оскільки в іншому разі своєчасна реалізація проекту опиниться під загрозою.

Керівництво облради пообіцяло, що клопотатиме перед депутатами, аби підтримати виділення необхідної суми.

— Це питання винесемо на розгляд бюджетної комісії, і, сподіваюся, його розгляне сесія облради. Нерозумно втрачати цей грант через неспроможність Свалявської громади покрити фінансування своєї частини проекту. Володію ситуацією і добре знаю давню проблему з водою у Сваляві. Програма «Україна—Польща» може її розв'язати, тому звертатимось до депутатів підтримати цей проект», — наголосила депутатка, керуюча справами Закарпатської обласної ради Мирослава Ливч. До речі, вона в попередній каденції керувала Свалявською районною радою.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.
На знімку: Мирослава Ливч і Володимир Чубірко під час обговорення у Свалявській міськраді.

Фото
прес-служби облради.

У столиці не місце символам недоімперії

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Монумент, що десятиліттями був маркером імперської історії в Україні, буде передано до музею. В Українському інституті національної пам'яті повідомляють, що наразі обговорюється і перенесення могили Ватутіна (пам'ятник є надмогильною спорудою) до Лук'янівського військового кладовища, де поховані солдати, офіцери і генерали, котрі загинули під час Другої світової війни.

«Перенесення пам'ятника генерала Ватутіна є частиною процесу подолання наслідків русифікації й тоталітаризму в Україні, який виштов на новий рівень після повномасштабного російського вторгнення (хоча консультації щодо можливого перенесення поховання Миколи Ватутіна велися ще з 2015 року). А також відходом від радянської практики масово розташовувати в центральних частинах міст поховань, які слугують ідеологічній меті, перетворюючи парки, сквери та рекреаційні зони на некрополі», — наголошують в УІНП.

Переміщення контрверсійних радянських пам'ятників до музейних та інших відповідних установ є цивілізованим рішенням, яке запобігає актам вандалізму щодо таких монументів і дерадянїзує символічний простір українських міст.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ
У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ.

«В'язальний загін» організувала на Кіровоградщині северодончанка Валентина Солодка. На підготовчих роботах — Людмила Зіміна із Северодонецька, Олена Осадчук з Лисичанська, Едуард Жовнір з Костянтинівки та Денис Лазур з Торецька. Шкарпетки плетуть Валентина Овдієнко з Енергодара, Надія Лазур із Торецька та Тетяна з Волновахи. До справи долучилися й місцеві Тетяна Тарновська, Галина Мовчан та наймолодша з волонтерів — учениця 4-го класу Вікторія Ніколенко, *інформує наш луганський власкор Іван Терещенко*

Фото з сайту «Ранкове місто» <https://www.ugorod.kr.ua>

ДНІПРО:

Почути маму...

Завдяки встановленню кохлеарних імплантів діти з вадами слуху отримують повноцінне життя, але такі операції поки що проводять лише в Києві та Дніпрі.

Як розповіли в дніпропетровському Регіональному медичному центрі родинного здоров'я, де здійснюють реабілітацію найбільш важких пацієнтів, у разі наявності вродженої чи набутої туговухості та глухоти поширені слухові апарати не допомагають. І тоді необхідно використовувати високотехнологічні системи, які дають змогу перетворити звукові коливання на електричні імпульси і передавати їх до слухового нерва.

«Міністерство охорони здоров'я за підтримки обласної влади закупило дев'ять систем кохлеарної імплантації. Регіональний медичний центр родинного здоров'я вже отримав ці кохлеарні імпланти за державною програмою. І це значить, що продовжимо реабілітувати діток з вадами слуху», — розповів керівник центру Олексій Власов.

Він додав, що скринінгове дослідження слуху діти мають проходити ще в пологовому будинку. Але якщо там такої можливості немає, дитину треба направляти туди, де роблять ці дослідження. І за найменшої підозри на порушення слуху необхідно одразу звернутися до про-

фільних лікарів. Найкращий вік для встановлення систем кохлеарної імплантації — від одного року.

«Якщо дитина не чує, вона не зможе розмовляти. Наші маленькі пацієнти після встановлення кохлеарних імплантів починають чути звуки, яких ніколи не знали», — каже керівник отоларингічного відділення Ігор Березнюк.

Одній з маленьких пацієнок Лізі встановили два кохлеарні імпланти, операція пройшла успішно. Пристрої передають звук інакше, ніж звичайне вухо, тому з дитиною протягом кількох років займатимуться спеціалісти.

Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.

УЖГОРОД:

Національний парк «Синевир» не лише природу охороняє

До місцевих бюджетів Синевирської і Колочавської ОТГ переказано мільйони гривень податків.

Попри війну та економічну кризу, надання прихистку чималому числу переселенців із прифронтових регіонів Національний природний парк «Синевир» усе-таки вчасно сплатив до державної та місцевої скарбниці передбачені законодавством податки та збори.

Так, наприклад, до державної казни вже надійшли сплачені НПП «Синевир» понад 10,4 млн грн податків за 2022 рік. Із них: 2 275 320 грн — це податок на додану вартість, 532 959 грн — військовий збір, 7 660 593 грн — єдиний соціальний внесок. Вказана сума

більша за податки, сплачені у 2021 році, яка становила понад 9,6 млн грн.

Інші податки та збори на загальну суму понад 17,6 млн грн сплачено до місцевих бюджетів сільських громад.

Отже, як повідомляють з прес-служби цієї природоохоронної установи, до місцевого бюджету Колочавської ОТГ перераховано 8 785 428 грн. А до місцевої казни Синевирської ОТГ — 8 814 971 грн. Аналіз зазначених показників дає підстави стверджувати про значне збільшення надходжень до місцевих бюджетів торік порівняно з аналогічним періодом 2021-го.

Така частка сплачених податків природоохоронною установою парку місцевим бюджетам сіль-

ських рад збільшилася на 10 млн 520 тис. грн.

Сплачені нацпарком податки становлять основну частину доходу місцевих бюджетів Колочавської та Синевирської ОТГ. А це лише підтверджує той факт, що НПП «Синевир» є одним із найбільших платників податків до вказаних місцевих бюджетів.

Отримані кошти дадуть змогу сільським радам спрямувати їх на розвиток інфраструктури територій громад і першочергові потреби їхніх мешканців.

Отже, НПП «Синевир» не лише оберігає природу Карпат і проводить наукові дослідження, а й забезпечує місцеві громади чималими сумами фінансових ресурсів.

Василь НИТКА.

ЧЕРКАСИ:

Позашляховик для воїнів придбали стараннями вчителів, учнів та їхніх батьків

Комунальний заклад «Черкаська санаторна школа-інтернат Черкаської обласної ради» з перших місяців війни придбав до волонтерської діяльності.

Педагогічний колектив на чолі з енергійною директоркою Людмилою Шарапою збирав посилки з необхідним для воїнів, діти виготовляли обереги, листівки, писали бійцям листи. А згодом усі разом вирішили «зробити щось

більше» й поставили собі за мету зібрати кошти на позашляховик.

Процес тривав активно. Школярі та вчителі проводили благодійні ярмарки, концерти, а головне — захопили своєю ідеєю батьків, друзів та знайомих батьків.

І ось мрія здійснилася: потужний «Ніссан» під оплески присутніх заїхав на подвір'я школи (на знімку). Тут на автомобіль

уже чекали представники 118-ї бригади тероборони на чолі з командиром полковником Анатолієм Стуженком.

Військові сердечно дякували колективу школи. А вже тероборонівцям, котрі б'ються з ворогом у степах Донеччини, вкрай необхідна високопрохідна надійна техніка.

Лідія ЛІСОВА.
Фото санаторної школи-інтернату.

КРАМАТОРСЬК:

Поліцейські евакуювали семирічну Ганну, яка півроку рятувалася у підвалі

Семирічну Ганну з Бахмута, яка майже півроку рятувалася з матір'ю та дідусям у підвалі багатопверхівки, евакуювано поліцейським екіпажем «Білий Янгол» з-під ворожих обстрілів.

Увесь час, що тривають бої в районі Бахмута, правоохоронці переконували родину виїхати, але мати дівчинки відмовлялася.

Аби хоч чимось розрадити дитину, вартіві правопорядку під час гуманітарних рейсів шоразу навідували Ганну з подарунками: розмальовками, олівцями, іграшками, одягом та солодощами.

Не в змозі залишатись осторонь подальшої долі дитинчати, поліцейські знайшли для її родини житло в Покровському районі. Застосували вони й усі свої навички психологів, аби перекопати мати дівчинки виїхати з донькою з обстрілюваного ворогом міста. Зрештою, «Білі Янголи» на чолі з керівником поліції Донеччини Русланом Осипенком здійснили довгоочікувану евакуацію.

Екіпаж допоміг родині зібрати речі, підігнав броньоване авто, розмістив евакуйованих у машині та доправив їх до ново-

го й тепер уже безпечного помешкання. Дорогою дівчинку відволікав чотириповерховий помічник поліцейських — такса Рем.

«Сьогодні такий день чудовий, сонячний і навіть не було «бабахів». Це, мабуть, Боженка допоміг та мої поліцейські «Янголи». Тепер у нас усе буде добре, і я нарешті здійсню свою мрію — піду на танці», — зазначила семирічна Ганна.

Владислав ЛЕОШКО.

На знімку: під час порятунку 7-річної Ганни та її рідних.

Фото відділу комунікацій поліції Донецької області.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

На древній площі відновлять торгівлю

Хмельницький. Як повідомив селищний голова Меджибожа Олександр Ткач, у містечку відновляють торговельні традиції, які сягають кількох століть. Колись площа Ринок у центрі селища була адміністративним, торговельним та громадським осередком. Тепер на ній знову з'являється торгівля.

Відкриття ринку має допомогти місцевим жителям, адже їм не доведеться за кожної потреби їхати до інших населених пунктів по товари першої необхідності. Тепер щосуботи кожен може відвідати торговельні ряди як покупець або продавець.

У громаді планують також відновити на ярмарки жителів з тих населених пунктів, через які не проходять рейсові автобуси.

Ірина КОЗАК.

Звинувачують у зрадництві

Вінниця. Апеляційний суд не задовольнив апеляційну скаргу адвоката про зміну запобіжного заходу її підзахисному. Було відхилено прохання відпустити затриманого з-під варти під домашній арешт.

Про це повідомляє прес-служба суду. У тексті зазначено, що колишній працівник «Укроборонпрому» допомагав російським військовим в окупації нашої території. Зокрема, надавав інформацію про позиції, дислокацію, чисельність та маршрути пересування особового складу, техніки й засобів

ЗСУ, а також інших військових формувань нашої держави. Надсилав повідомлення в інтернет-месенджері. До речі, сам він родом з архангельської області рф.

У прес-службі суду нагадують, що такий злочин є особливо тяжкий. За нього передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на 15 років або довічне ув'язнення з конфіскацією майна.

Віктор СКРИПНИК.

ЦИФРА

138 млрд дол. —

приблизно в таку суму обраховувались станом на грудень 2022 року збитки, що їх завдала росія інфраструктурі нашої країни з моменту широкомасштабного вторгнення. І це при тому, що агресор щодня продовжує руйнувати наші мирні об'єкти.

Вл. інф.

Оборонні підрозділи вирішили реорганізувати

Суми. У регіоні реорганізують структуру добровольчих формувань територіальних громад. За словами заступника голови ОВА Вячеслава Печененка, рішення ухвалено військовим керівництвом. Посадовець наголосив: попри чутки про «зраду» загальна чисельність членів ДФТГ у жодному разі не зменшиться, хоч

кількість оборонних підрозділів і зазнає змін. Це дасть змогу полегшити координацію та вдосконалити взаємодію.

В обласній військовій адміністрації відбувся брифінг, учасники якого розповіли про зміни в оборонній стратегії. У Сумах донедавна діяли дев'ять добровольчих формувань територіальних громад, тепер їх чотири. Але людей загалом менше не стало — навіть навпаки. «Для нас принципово важливо залишити в лавах ДФТГ кожного бійця», — наголосив міський голова Олександр Лисенко.

Командир військової частини Сергій Кир'ян зазначив: кожного добровольця, котрий вирішить стати на захист Сум і області, забезпечать усім необхідним, починаючи зі зброї.

Володимир ЧЕРНОВ.

Знімок з Бучі отримав премію «Фото року»

Київ. Світлина, що її зробив у Бучі чеський фотограф Войтех Дарвік Моці невдовзі після деокупації Київської області, перемогла на конкурсі фотожурналістики Czech Press Photo. Загалом у змаганні зареєструвалися 234 фотографі з Чехії і Словаччини. Вони надіслали понад шість тисяч робіт. Войтех Моці здобув премію в категорії «Новини». Виставка Czech Press Photo 2022 у празькому Національному музеї експонується з 1 лютого і триватиме до 31 липня 2023 року.

Вл. інф.

Коли падає велике дерево

Минає 40 днів, як пішов в інший світ
Анатолій Федорович Горлов

Коли раптом падає велике дерево, аж тоді бачиш, що воно займало особливе місце в пейзажі, й без нього весь ландшафт став іншим.

Горлов був великим чоловіком, тож спогадів зібралось багато — від друзів, колег, авторів нашої газети чи тих, хто вважав себе його учнем.

На цих чотирьох шпальтах вмістилася (і то скорочено) заледве десята частина написаного. Повністю ці та інші тексти ввійдуть до книги спогадів про Анатолія Федоровича. Сам він любив придумувати книжкові проекти — і його натура, його життєва історія варті такого проекту.

«Моя зброя висіла в шафі...»

Звістка про несподівану смерть Анатолія Горлова шокувала не тільки колектив редакції «Голосу України», а й кожного, хто знав цю чудову людину. Його ім'я добре відоме в сучасній українській журналістиці. Нашу професію він вивчав не з конспектів студента факультету журналістики Київського університету імені Тараса Шевченка. Навряд чи Анатолій вів такі конспекти. А от піввіку праці в практичній журналістиці — це той досвід, що в поєднанні з людськими якостями дозволив йому тридцять літ упевнено вести через бурі й шторми корабель під назвою «Голос України».

Вступаючи до університету, він надав папку своїх публікацій в різних газетах Запорізької області й, насамперед, у Михайлівській районці. А після навчання отримав направлення в Держкомітет УРСР з питань телебачення і радіомовлення і тривалий час працював у редакції зарубіжного радіомовлення.

Якось запросив і мене взяти участь у радіомості Україна — Австралія, і я звернув увагу не тільки на те, як професійно вів він цей діалог, а й на його добре знання англійської (в університеті він вивчав німецьку).

Кілька років Анатолій видав роботу в РАТАУ, нинішньому Укрінформі.

Йому випало побувати і в одній з гарячих точок планети, де

служив перекладачем. Про цей час не любив розповідати. Лише коли ми, група випускників факультету журналістики 1972 року, готували тритомник про наш факультет і курс, то він обмежився в «курсовому томі» про перебування на північному сході Африки кількома рядками: «Ефіопія. Джиджига. 1984 рік. Перша ніч. Звернув увагу, що інколи щось стукає в стінку. Це були кулі. Я поклав під подушку пістолет, а поруч автомат. Обстріл відбувався кожної ночі, впродовж двох років. Але через тиждень після першої ночі моя зброя висіла в шафі».

Та, звісно, головною справою його життя став «Голос України». Тридцять два роки тому вийшов перший номер

парламентської газети. Відтоді й до останнього у своєму житті дня Анатолій Горлов незмінно працював у її редакції. Це видання займає чільне місце в українській періодиці, воно широко відоме й авторитетне в Україні. Й у цьому заслуга всього колективу редакції, але насамперед — її керівника. Вісім з лишком тисяч газетних номерів, виданих за цей час, — це повсякденний багатомірний літопис новітньої історії України з часу проголошення її незалежності.

А ще Анатолій Горлов був ініціатором і організатором цілої серії книг про минуле України. Завдяки його зусиллям створена ціла бібліотечка з цієї тематики. Син землі Української, з країв Запорізьких, він вважав своїм професійним і патріотичним обов'язком представити і в газеті, й у цих виданнях нашу не спотворену, а справжню історію.

Був добре обізнаний з проблемами сучасної української журналістики й щиро уболівав за неї. Багато років Анатолій Гор-

лов обирався до правління Київської організації НСЖУ і мав у журналістському гурті незаперечний авторитет. Бо завжди й незмінно захищав своїх колег, обстоював їхні права, виступав проти поспішного і непродуманого роздержавлення ЗМІ.

Анатолій Горлов був людиною надзвичайно чутливою до чужих негараздів, простою, доступною і дуже скромною. Чи не найбільше це проявлялося у його непоказній готовності підтримати кожного, хто звертався по допомогу. Не злічити, скільком людям — і не лише колегам і друзям — допомогла його небайдужість.

Ми, його однокурсники, пишались тим, що з нашого випуску вийшла така непересічна особистість. Він зі свого боку дорожив нашою дружбою, вона для нього була справою священною.

Гірко усвідомлювати, що його земна дорога так несподівано обірвалася. Але залишаються на цій дорозі суспільно значущі, освячені любов'ю до людей, богоугодні справи. І світла пам'ять про цю яскраву постать.

Михайло СОРОКА,
голова Київської організації НСЖУ.

Останній з могікан

Дуже важливо, що редакція «Голосу України» — газети, яку Анатолій Федорович Горлов разом із однодумцями започаткував як унікальне парламентське видання, котре очолював понад 20 років і зробив головною справою свого життя, присвячує цей випуск його пам'яті.

Керувати такою газетою, беручи до уваги складний політичний процес, іноді драматичний перебіг парламентського буття, — непросте справа. Тут замало лише ділових зв'язків, кулуарного досвіду, просто вдалого збігу обставин. Тут потрібні саме ті якості, які повною мірою мав Анатолій Федорович.

Попри різницю у віці, ми добре розуміли один одного. Це не були відносини головного редактора й автора, хоча й багаторічного (25 років мої статті друкуються на сторінках «Голосу України»).

Горлов завжди сприймав мої пропозиції, інформацію про Інститут законодавства Верховної Ради, який я довгий час очолював і до якого він дуже прихильно ставився. Іноді сам наштовхував мене на ідеї публікацій. Анатолій Федорович пильно стежив за значущими для історії України, становлення її державності та законотворчості подіями і датами. Отож пропонував написати статтю з певної такої нагоди. Але найчастіше ініціатива в співпраці з газетою була за мною.

Він завжди підтримував мої ідеї, які згодом знаходили свою

1991 рік. Анатолій Горлов і Сергій Правденко з першим номером «Голосу України».

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

реалізацію на сторінках газети. Умів помітити такі речі, які потім надавали матеріалу особливого звучання й викликали значний суспільний резонанс.

Деякі мої ідеї так і лишилися на стадії обговорення. Зокрема, публікувати в газеті фейсбучні пости. І тут Горлов знайшов делікатну форму співпраці, надрукувавши один мій пост, що, правда, вибравши з усього пакета пропозицій саме той, який стосувався ювілею Всеукраїнської федерації фрі-файту, президентом якої я є. Його спортивний натурі сподобалася фраза з того допису: «Рука у виши-

ванці мусить стискати не пляшку пива, а горлянку ворога». Мабуть, через неї і з'явилася та публікація...

Я не грав з ним у футбол. І взагалі дізнався про захоплення Анатолія Федоровича футболем уже після його останнього матчу. Наше спілкування, на жаль, обмежувалося суто діловими стосунками. Це, можливо, обумовлювалося ризиками мого характеру — завжди намагався тримати дистанцію. Втім, як і він...

Як на мене, Горлов був дуже стриманою і закритою людиною. За рамки розмов у справі

не виходив. Пам'ятаю, коли вийшла у «Голосі» значуща для мене публікація, взяв пляшку коньяку і приїхав до нього. І Анатолій Федорович не сприйняв той мій жест вдячності...

Горлов як лідер редакційного колективу завжди точно відчував виклики часу, передусім ставив інтереси держави України і українців, аналізував будь-які процеси виключно через призму українського законодавства та міжнародного права. Тому й боротьбу з російським агресором ще з 2014 року вів професійними журналістськими методами, не порушуючи канонів, не ганяючись за сенсаціями за рахунок достовірності й неупередженості — тільки перевірени факти, офіційні першоджерела, патріотична мотивація...

Анатолій Горлов був носієм професійної журналістики, людиною слова, вірною своєму обов'язку. Прекрасно розумів і чутливі сюжети, від яких залежала доля газети. Після того, як він пішов із життя, справжніх героїв у цій журналістській, видавничо-газетярській галузі, боюся, майже не залишилося. Горлов був останній із могікан у класичній українській журналістиці!

Олександр КОПИЛЕНКО,
заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва, академік НАН України.

Самурай газетної журналістики

«Шкода, що він не побачить нашої Перемоги. Він був ду-у-у-уже сильним суперником» — так мій син відреагував на звістку про смерть головного редактора. На літніх канікулах в обід вони часто пересікалися у футбольній залі нашої редакції. А іноді після дружніх матчів шеф заглядав у наш кабінет з цукерками і «смачними» історіями. Якось я підслухала, як Анатолій Федорович вчив Макса «тримати удар» після будь-якого результату змагань та розповідав про традиції японців і кодекс самурая.

Тримав удар у всьому і сам Горлов. Спокійний, врівноважений, з фантастичним самовладанням. Хоч під час інтерв'ю з президентом, хоч 24 лютого...

Саме минулий рік «вічного лютого» був чи не найвідповідальніший для країни і для кожного з нас. «Маємо бути на місці й показувати — газета працює, парламент працює, країна працює», — сказав у перший же день великої війни головний редактор і додав свою візитну фразу: все буде добре, а по «Голосу» ще писатимуть історію.

Так, Лариса Гончаренко, Світлана Чорна, Ольга Вауліна і я залишилися у редакції на пару днів, аби координувати роботу з колективом, а затрималися на пару місяців — до запуску метро між берегами Києва. Мирні ще вчора рубрики змінилися «Звірствами окупантів» та «Спецвіною» із перекладами на англійську, німецьку, польську, французьку та іспанську. Щоби світ почув і жанхнувся!

Горлов читав усі матеріали й 24/7 був на зв'язку — бо не завжди йому щастило доїхати через блокпости на столичну Шулявку! Ми разом обговорювали події — від автоматних черг диверсантів і підбитого недалеко від нас танка до глобальних тем: «ЄС, закрийте небо!»... Горлов, який раніше був суто «діловим» по телефону і не любив сантиментів, міг годину слухати нас і навіть розповідати про себе. «Тримаймося», — закінчував він щоразу телефонну розмову. А іноді додавав: треба робити те, що вміємо і можемо. Не зупиняйся. Йти.

Не зупинявся редактор у своїх проектах, у яких був непередбачуваний і передбачуваний водночас. Бо всі вони мали бути — про Україну, державотворчі процеси і від першої особи, творців і свідків історії.

Так з'явилася його остання ідея — після Перемоги видати книгу про війну.

...Якось у середині 1990-х ми робили новорічну стінгазету. Ідея була така: показати кожного працівника «Голосу України» з гумором — колаж плюс пару слів. Ми, тоді ще студенти, до останнього відтягували шарж на шефа. Тоді Настя Зироткіна, Юля Потапенко і я зійшлися в одному: Горлова треба зобразити залізною людиною. Бо поза очі ми нерідко називали шефа «залізний Фелікс». Колаж зробили з трьома мушкетерами з підписом: «Толя, Федорович і Горлов — це три різні особи в одному залізному». Ми хотіли показати, що для кожного він був різний, проте — свій!

Залізний самурай газетної журналістики...

Наталія ЯРЕМЕНКО.

Доля об'єднала нас задля утвердження Дня Української Державності

Понад десять років мені пощастило співпрацювати і, можна сказати, товаришувати з Анатолієм Федоровичем.

Наше знайомство пов'язано з підготовкою наукової статті на тему Української Державності. Хоча я її готував до публікації у науковому журналі «Право України», мені здалося, що тут потрібна значно ширша аудиторія. В особі Анатолія Федоровича я зустрів людину, яка теж переймалася цим актуальним питанням. Ми об'єднали зусилля, а результат не забарився. Публікації в газеті «Голос України», журналі «Право України», підготовка фотолітопису, наукового видання «Українська Державність», фотовиставки в Національному університеті імені Тараса Шевченка і Українському домі та документальний фільм з цієї теми, нарешті — звернення до п'ятого і шостого президентів України.

Президент України Володимир Зеленський, ознайомившись з нашим зверненням, у день 30-річчя Незалежності України, 24 серпня 2021 року, просто на Майдані підписав Указ № 423/2021 «Про День Української Державності», тим самим офіційно визнавши понад тисячолітню тяглість Української Державності від часів Київської Русі й дотепер.

Так видається, що саме її величність Доля звела нас з Анатолієм Федоровичем задля здійснення довгоочікуваної мрії мільйонів українців — відновлення історичної справедливості.

Після цього ми з Анатолієм Федоровичем порушили питання правдивості «фактів», які вже понад 300 літ росія втовмачує в голови людей: що росіяни та українці — це єдиний народ; що Київська Русь — колицка трьох братніх народів; що російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського, а тому мають право на спадщину Київської Русі.

Початок повномасштабної війни росії проти України 24 лютого 2022 року тільки загострив це питання. Я взявся готувати текст звернення до Президента України та історичну довідку. Звернення стосується офіційного визнання на законодавчому рівні факту присвоєння московським царством 22 жовтня 1721 року власної назви Русь та історії України-Руси. А історична довідка переконливо подає історичні факти про те, що Москва та Московія є прямою спадкоємицею Золотої Орди — держави Чингізидів. Увесь цей матеріал

2018 рік. Руслан Стефанчук, Анатолій Горлов, Олександр Святоцький, Степан Кубів під час обговорення наукового видання «Українська Державність».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

мав бути опублікований саме в «Голосі України», а також лягти в основу підготовки петиції Президенту України. Якраз 3 січня цього року ми й домовилися з Анатолієм Федоровичем про зустріч в редакції «Голосу України». Але доля розпорядилася по-іншому.

Дорогий, вельмишановний Анатолію Федоровичу!

Я доведу всю цю нашу спільну загальнонаціональну справу до повного завершення. Серед підписантів звернення до Президента України і всіх історичних матеріалів буде по праву і Ваш підпис!

Я завжди буду згадувати наші чаювання у Вас у кабінеті, обговорення важливих загальнодержавних питань, просто спілкування, взаємоповагу один до одного, Ваше переживання за долю газети «Голос України» і наші спільні дії для її збереження, Вашу порядність, інтелігентність, витримку і збереження спокою, надію і впевненість у нашій Перемозі в цій жахливій війні! Царство Вам Небесне та Вічна Пам'ять!!!

**З великою повагою — пам'ятаю і сумую
Ваш Олександр СВЯТОЦЬКИЙ.**

П'ятниця... Суботній «Курінь»...

Ми грали в одній команді. Довго. 32 роки! І він не любив програвати... У 1990-ті, коли ми поступалися, Горлов інколи кричав: «Віталію, розлізися!». Хто нас корів — знає, як цвохкає батіг. Цей ляск на полі теж спрацьовував — команда починала ганяти вихором, і врешті-решт ми завжди тоді перемазали...

З часом, уже в 2000-ні, мені бракувало того ляску — тих двох слів. І Горлов тоді у роздягальні, ніби виправдовуючись, тихо казав: «Нехай хлопці теж виграють...».

Щоп'ятниці після планування він брав останню шпальту майбутнього суботнього номера і, як мені тоді здавалося, довго й нудно вчитувався у кожне слово моєї «Дошки пошани» «Куреня» (сатирично-гумористична сторінка. — Авт.). Бува-

ло, щось правив, але завжди пояснював чому. А одного по-неділка зайшов до мене в кабінет і сказав: «Там, — і показав пальцем угору, — у суботу нароби ти лементу, вимагають покарання. Так от, я написав туди, що тобі дали догану, але її ніде не буде, і в колективі не знатимуть!».

Я зопалу кинув: «Нехай хлопці теж виграють?». Горлов здивовано зиркнув, але промовчав... А мене вже понесло, як на полі:

— То мені не писати?!

— Пиши, але...

— Через «але» — не можу!..

— Тоді просто — пиши, — і вийшов з кабінету...

А в п'ятницю після планування він, як завше, схилився над «Куренем» і довго й нудно вчитувався у кожен рядок...

Це епізод часів Януковича...

Віталій СУДНЯ.

Чоловік доброї волі

Щойно згадаю про нього, накочують щем і жура, й відчуття щирої вдячності. Я не грав з ним у футбол, не пив на брудершафт. Але нині вже ясно: наше знайомство — це історія відносин більш високого рівня, ніж у керівника з підлеглим. Про чесноти Анатолія Федоровича можна говорити так само, як про мої недоліки, — зранку до вечора. Але мене весь час вражало найочевидніше. Він завжди когось захищав. І щось обстоював. Де б не був — у Верховній Раді чи в урядовому кварталі, на футбольному полі чи в себе в кабінеті...

...Я переступив поріг редакції з досвідом роботи в багатотиражці й вмінням заробляти на прожиття в інформативності, де платили долар за крашу новину. І щойно зустрівшись з головним на той час редактором Сергієм Правденком, бовкнув зайвого — мовляв, шукаю роботу за протекцією. «Тоді це не до нас», — відрубав Сергій Макарович. Його заступник Анатолій Федорович Горлов усміхався лукаво, але не скептично. І запитав: «На посаду коректора з випробувальним терміном підете?». «Піду». «Ну, тоді тимчасово матимемо першого коректора за протекцією».

Я тоді так і не второпав — він мене підтримав чи захистив?

Спогади чіпляються один за одним. Ось ми п'ємо каву. На календарі 3 січня якогось року — він давно вже редактор, а я — оглядач. Ніби між іншим, цікавлюсь, чому мене взяли на роботу. Він мовчки дивиться в чашку, ніби там є відповідь. А потім дивиться просто в очі: «Бо ти сказав правду». Підозрюю, що я так жодного разу йому й не збрехав. Не тому що не вмюю. Бо не бачив у цьому сенсу.

Так склалося, що я все життя виправдовував чиєсь довір'я. А от чи виправдав його — не встиг запитати. Було не до цього.

...Ось у міністерстві фінансів шукають автора фейлетону,

який висміює їхнього шефа за нульовий дефіцит бюджету гіперінфляційного року. Мене як автора збираються «поставити на місце», але «своє місце» втрачає міністр. Ми з Анатолієм Федоровичем доводимо свою правоту повторним інтерв'ю з високопоставленим чиновником.

...А ось я відмовляюся погодити до друку допис академіка через... відсутність належної аргументації. Він жаліється редактору. Але той укотре стає на мій бік. Авторитет не спрацьовує.

Власне, схожі ситуації виникали в багатьох з нас, його підлеглих. Він завжди був готовий захищати кожного, якщо бачив, що справедливість на їхньому боці. І не міг без того, щоб відносини з підлеглими рано чи пізно не стали довірчими. Як порядна людина, поміркований керівник, чоловік доброї волі. Пам'ятаймо про це!

Сергій БОРИСЕНКО.

Редактор з великої літери

Анатолій Федорович був першим, кого я, тоді ще практикантка 4-го курсу Інституту журналістики, зустріла в «Голосі України».

Тоді в інституті відважилися на експеримент — відправляти студентів на практику не влітку, коли у редакції охоче беруть молодь через відпускний період, а під час навчального року. Мовляв, ви йдете не допомагати, а вчитися. Логіка так собі, але мені у вересні довелося оббивати пороги редакцій, щоб знайти місце для практики.

Охоронці «Голосу України» довго розпитували до кого я прийшла, хто мене направив і з ким хочу побачитися. Мої відповіді про те, що я сама по

собі і прийшла на практику, а не до когось, їх вочевидь здивували, і мене відправили до Анатолія Федоровича як до єдиної людини, яка могла владнати таку ситуацію. Горлов попросив мене присісти, а сам крокував довкола й поглядав на студентку, яка ходить, як кішка, — сама по собі. Але треба віддати йому належне — побачивши «юне дарованіє», він, як багато хто з медійних менеджерів, не виставив мене за двері, посилаючись на зайнятість, укомплектованість штату, зантаженість через початок нового сезону (новий сезон у ЗМІ завжди починається восени) та тисячу інших причин. Ні, він знайшов час поговорити й вислуха-

ти. До речі, згодом я помітила, що Анатолій Федорович завжди всіх вислуховував і вникав у суть будь-якої проблеми — чи це була необхідність змінити заголовок, чи важливість написати про зміну уряду у Великій Британії, чи навіть особливість транслітерації українською Associated Press. Часом, щоб до нього потрапити, доводилося чекати в приймальні. Він слухав кожного і намагався з кожної ситуації знайти вихід.

Так сталося й того вересневого дня, коли Анатолій Федорович уперше мене побачив. Він не відмахнувся від настирливої студентки, не «скинув» мене бездумно в інформаційний відділ (куди ж ще дорога практикантам?). «Про що ти б хотіла писати? Що тебе цікавить?» — запитав він і, здається, добряче здивувався, почувши мою тираду про між-

народну політику. А після цього він здивував мене. «Підеш на практику в міжнародний відділ», — сказав він, давши мені в такий спосіб один з найбільших шансів усього професійного життя. Лише кілька газет у ті часи (а нині й газет практично не лишилося!) мали міжнародні відділи, й потрапити туди було складно, бо конкуренція була велика. Я ж ще зі шкільних років мріяла про міжнародку — вчила організації, новітню історію, читала мемуари і біографії. Але навіть тоді не вірила, що хтось дасть мені справжній шанс стати журналісткою-міжнародницею. Після практики мені запропонували місце в штаті, й так потроху «Голос України» з місця практики став у якомусь сенсі моєю родиною. Тепер ця родина осиротіла.

Тетяна ПАСОВА.

Синички під вікном

Ще й досі, якщо дивитися боковим зором уздовж наших редакційних коридорів, інколи явно бачиш там, у кінці, на повороті, знайому постать, що віддається.

Здається важливим згадати, як він ходив: трохи нахилена голова, так, наче чоловік йде проти вітру, і характерне коливання корпусу, трохи моряцьке чи кавалерійське, така собі проста й водночас невловима мелодія руху.

Інколи, як ніхто не бачить, намагаюся повторити цю ходу — безуспішно, можливо, не вистачає зросту.

Так, мабуть, ходив би високий жилавий соняшник — якби вмів ходити.

Цю фразу Горлов, безумовно, викреслив би, бо не любив красивостей.

І ми посварились би.

Сваритися доводилося не раз — за викреслену фразу, змінений заголовок (яскравий — на нейтральний) і навіть за цілу шпальту, зняту з друку. Іноді — на високих тонах. Однак ці сварки ніколи не мали адміністративних наслідків. Він не дозволяв собі ображатися.

Не дозволяв собі ображатися — не означає «не ображався». Ось один приклад. Згадайте, яким був колись двір перед входом до редакції — нерівний пустир, де ріс бур'ян. Дідок-двірник з ручною косою не міг того бур'яну подужати.

Наші хлопці інколи допомагали йому косити. Навіть Сергій Правденко якось разів за три махнув косою — дивиться, мовляв, як треба. Горлов у ті ігри не грався. Він просто подбав, щоб ділянку розрівняли, посадили оті ялини, що тепер густі й великі, й посіяли траву. Це звалось «газон». Якось до нас на роботу взяли чоловіка, який професійно знався на ландшафтному дизайні. Він скептично перепитав: «Оце — газон?». Горлов те чув, і було видно по очах, що його боляче зачепило, бо він уклав у ту справу багато себе. І що ж? А нічого. Той зухвалець і досі працює в редакції — це наш чудовий художник Олексій Кустовський.

Чи варто казати, що до газети Анатолій Федорович ставився так само ревниво?

Його не спокушали «вільні» ЗМІ, перед якими офіційний «Голос України» інколи програвав у популярності. Зате, ка-

2000 рік. Новорічний «капусник».

зав Горлов, за нашою газетою можна надійно вивчати історію українського парламентаризму. Не хочете цього розуміти — справа ваша.

Усі знали: тих, хто пішов з редакції, а потім хотів повернутися, Горлов назад не брав. Утім, бувало всяко. Якось, на початку 2000-х, автор цих рядків перейшов у «вільну» газету. Через місяць вона збанкрутувала. Ми добряче випили за її пам'ять і розійшлися. Наступного ранку (в голові ще шуміло й було море по коліна) приходжу до Горлова: «Вам не треба хорошого журналіста?». Він (з незворушно іронічною усмішкою): «Пиши заяву!» — «На яку посаду?» — «Ти забув, яка в тебе посада?»

Думаю, він від самого початку знав, що так усе закінчиться.

Після того, як Анатолія Федоровича не стало, багато хто згадував його фразу «Нас не буде — газета буде!». Втім, якщо цитувати повністю, то перша половина фрази звучала чи не по-сталінськи: «Незамінних людей немає». Однак у Горлова це мало власний світоглядний сенс: люди — передусім живі істоти, а

Фото з архіву «Голосу України».

талановиті вони чи не дуже, то справа другорядна. Не раз між нами з цього приводу бували такі діалоги:

— Анатолію Федоровичу, ну навіщо давати в газеті вірші оцього чи того автора, що на старості літ стали жалюгідними графоманами?

— Я знаю, що це графоманія. Але ж вони старі люди, нікому не потрібні, хто ще зробить їм таку радість? Та й хтозна, якими будемо ми, коли доживемо до їхнього віку.

— Ну, ви в його віці таким не будете!

— Якщо доживу.

Він дожив до «їхнього віку» й до останньої хвилини залишався собою, гідним сам себе і схожим тільки на самого себе.

На підвіконні його кабінету, знадвору, стоїть годівничка, де Горлов узимку підгодував синичок. Вони так звикли до цього місця, що навіть влітку прилітали, безбоязно залітали у вікно й пурхали по кабінету.

Вони й тепер туди навідуються. Для них нічого не змінилось.

Віталій ЖЕЖЕРА.

Футбол на все життя

Анатолій Федорович безмежно любив футбол. Навіть важко сказати, кого у ньому було більше — журналіста чи футбольного фаната.

Адже кожного робочого дня в обідню перерву збирав наших хлопців поганяти м'яча у спортзалі на четвертому поверсі редакції. Інколи на паркеті вирували справжні пристрасті. М'яча не видно. Тільки й чути по всій редакції: «Дай пас! На мене! Куди?! Не туди! Го-ол! Як не було?! Я сам бачив! Отут-о м'яч пройшов!» — і закрутилося... Справжній бій титанів! Насилу Анатолій Федорович розборонить.

Він мав лідерські здібності, тверду позицію, емоційну стійкість, порядність та уміння спілкуватися. А ще Горлов був впевнений у своїх працівниках і вірив у них. Запамятався один із футзальних турнірів серед ЗМІ. Наша команда на чолі з головним редактором тоді азартно боролася за золоті медалі. У півфіналі суперник був іменитий — працівники інформаційного відділу ФК «Динамо», які підсилювалися тоді ще гравцями основного складу — румунами Флоріном Чернатом і Тіберіу Гіоане. Перед початком матчу в роздягальню підійшов суддя й підсміювався над голосоукраїнцями. Мовляв, навіть не виходьте на поле, бо суперник дуже сильний, а ви — звичайні гравці-любители. Анатолій Федорович усміхнувся і попросив своїх хлопців багато не забивати голів. Він знав, що казав. Хлопці тоді таки дали жару і в підсумку виграли турнір.

Усе це вже у минулому. А попереду, з настанням добрих часів, є одне бажання — організувати традиційний турнір пам'яті А. Ф. Горлова. Адже людина живе доти, доки про неї пам'ятають...

Олександр ПЕКНИЙ.

Янгол-хранитель «Голосу»...

Важко уявити свій робочий день без Нього. Ми завжди знали, коли Анатолій Федорович приходив до редакції. Він дзвенів ключами аж до третього поверху, поки не ввійде до кабінету.

Анатолій Горлов — це Людина з великої літери. Він справжній друг та порадник. Це чуйна, щира, доброзичлива людина, яка вмела слухати та голвне — чути людей.

За роки роботи з Анатолієм Горловим було все: і радість, і непорозуміння, і пандемія, і війна... З ним можна було посміятися, пожартувати, просто поспілкуватися. Нам дуже подобалися його роздуми про всесвіт. Він так глибоко розмірковував на цю тему, що астрологи просто «відпочивають».

Було цікаво слухати розповіді про його перебування в Ефіопії, про щорічні сплави річкою з однокурсниками, про плани на майбутнє.

Були неперевершені футбольні матчі: коли дівчата грали проти чоловіків. Спочатку грали змішано. Опинитися в команді з Горловим була мрія кожної дівчини. Але це вдавалося не всім. Проти нашої команди з Анатолієм Федоровичем було страшно і водночас цікаво виходити. Ми змагалися, як леви. За що і отримали перемогу. Потім команди розділилися на чоловіків та жінок. Деякі футболісти сильної статі грали так завзято, що не помічали, як додавали зайвої сили при грі. За що одразу і отримували негативні зауваження від Горлова. Гра грою, але поважати слабку статю — за честь.

А ще пригадується відрядження до Сквири. У вільний від роботи час у

нас була можливість порибалити у штучному ставку. Вирішили укласти парі — хто більше риби наловить? Хлопці чи дівчата.

Команда хлопців на чолі з Анатолієм Федоровичем була більш досвідчена. Тому в них було більше переваг, щоб виграти. Але господарі були настільки толерантні, що пішли на хитрість. Нам (дівчатам) вони насаджували рибу в лебединому будиночку одразу на гачок. І ось — перший улов на нашу користь! Потім другий, третій, четвертий. І кожен раз це було нове місце. А Горлов з хлопцями ходили по наших «рибних» місцях і намагалися на них хоча б щось зловити. У них виходило не так завзято. І перемогу здобули, звичайно, ми — рибачки.

На превеликий смуток, ми не змогли втримати його поруч.

Кажуть, що незамінних людей не буває. Але це не про нього. Анатолій Федорович тримав усю газету в своїх надійних руках. Хоч би які складнощі не виникали, ми завжди знали, що у нас є надійний Тил в особі Анатолія Горлова. Він умів вирішувати будь-які питання.

Ми переконані: він дивиться на нас з небес і тішиться, що ми працюємо, а газета виходить у світ, у люди.

«Голос України» — це його дітище, про яке він піклувався до останніх своїх днів.

Він був, є і буде нашим дороговказом у житті.

Олена ПОГРЕБНЯК.

Мій адмірал

Так сталося, що у лютому 2004 року, у момент мого призначення на посаду власкора по Одеській області, Анатолій Федорович був у відпустці. І лише за місяць у телефонній розмові відбулося знайомство з ним. У його голосі відчувалася внутрішня пружина — він був не сухий і жорсткий, а швидше, дружній і м'який, дотепний і легкий (так розмовляють тільки в Одесі).

Кожен журналіст пам'ятає своїх редакторів. Анатолій Горлов був у моїй біографії сьомим редактором. Вони були різні — розумні та дурні, ризиковані та відчайдушні боягузи, талановиті та ненависні до талантів, циніки та лицеміри. Анатолій Федорович (а я сам понад 10 літ був редактором і знаю, що кажу) у пам'яті залишився мудрим, талановитим, сміливим редактором.

Він міг за простеньким фактом побачити тенденцію і знав, як її втілити в життя.

Останнім часом наші розмови з Анатолієм Федоровичем розпочиналися з його привітання «Здоров'я бажаю, пане адмірале!». Це привітання мало відтінок поваги до Одеси, де розташовано головний штаб Військово-Морських сил України. Звісно, військово-морська тема стала однією з пріоритетних у роботі одеського корпункту. А оскільки в Одесі ще й розміщені командування Південного регіону прикордонних військ України, оперативне командування «Південь» та командування ВПС України «Південь», вона стала фронтовим містом. Інформаціям з Одеси завдяки Анатолію Федоровичу надавалося пріоритетне значення.

Тема особливої розмови — Анатолій Федорович та Одеса. Рідкісний випадок, коли місто сприймало його (не одесита) як свого, з Дерибасівської чи Ланжерону. Не раз був свідком розмови Анатолія Федоровича з одеситами. Вони щиро дивувалися, чому він живе в Києві, а не в Одесі.

Він чудово знав місто, любив «Привоз» та Дерибасівську та казав, що Одеса — не столиця, але й не друге місто в Україні.

На мій погляд, Анатолію Федоровичу вдалося досягти того, що наш «Голос України» привчив читачів розмірковувати про те, чого вони не знають, і знати те, що вони не розуміють. І запам'ятаються його слова про те, що гарна стаття у «Голосі» повідомляє читачеві не те, що думає автор, а те, що думає читач.

Я звертався до Анатолія Федоровича словами «Мій адмірале!». Таким він і залишиться у моїй пам'яті — Адміралом Газетного флоту, флагманом якого є газета Верховної Ради «Голос України».

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Ми всі були «за Горловим»

Спершу я познайомилася з дружиною Горлова. Хоч і не здогадувалася про це. Ніна Остапенко викладала у нас на факультеті журналістики. Це був початок 1990-х. Тільки ввели купони, зарплати затримували... Пам'ятаю, прийшла з трирічною дочкою ще до жовтого корпусу університету поставити залік «автоматом». У коридорі зустріла її. Розговорилися. Я тоді вже працювала фрілансером на різні агенції і непогано заробляла як на той час.

Запитала Ніну Філімонівну, як виживають викладачі, чому вона тут працює на абияку ставку? «Мабуть, ваш чоловік — бізнесмен?» — припустила я. Вона усміхнулася. У 1995-му мене взяли на роботу в «Голос». І лиш потім дізналася, що Ніна Філімонівна та Анатолій Федорович — подружжя.

...На траурному прощанні з головним редактором його дружина знаходила слова підтримки для кожного. Мені пригадала оту нашу розмову в коридорі журфаку: «Я дійсно була ЗА ЧОЛОВІКОМ все життя... Від того, як побралися на четвертому курсі, і всі 52 роки, що прожили разом». А я відповіла, що всі ми, редакція газети, довгі роки були за її чоловіком, були ЗА ГОРЛОВИМ.

Сприймали все, що він робить для газети, для людей, як належне. Його прізвище стало ідіомою стабільності, професійного захисту, впевненості в тому, що він розрулить будь-яку, навіть патову ситуацію, що наш корабель не розіб'ється і не піде на металобрухт...

24 лютого 2022 року о 9.30, як завжди, зібрали-

2005 рік. Анатолій Горлов і жінки «Голосу України».

Фото з архіву «Голосу України».

ся на планування. За столом секретаріату було не багатолюдно. Обговорили «поточний момент» і пішли працювати. Невеликим жіночим колективом вирішили заночувати у редакції. І виявилось, що Горлов все передбачив — підвал, де містився газетний архів, був відремонтований і придатний для життя. Він і став нашою «криївкою» на кілька місяців...

У п'ятницю головний редактор приїхав на ранкове планування. У тих умовах про друк «Голосу» не йшлося. Але парламентське видання мало виходити в електронному вигляді, щоб висвітлювати дії Верховної Ради і те, що діється в країні, охопленій руйнівною «братерською любов'ю» росіян. Тоді це мало велике

значення, аби показати, що українська влада є, парламент приймає відповідні до воєнного часу закони, українці чинять спротив рашистській навалі. Про це й говорили того ранку, на другий день великої війни. Анатолій Федорович попросив нас, чотирьох співробітниць, залишитися в редакції і працювати.

Вечері заїхала Ніна Філімонівна забрати «свого Толю» на дачу. Попрошались до понеділка. Прорватися у Київ Горлов зміг десь за тиждень. Але весь час був з нами на зв'язку. Підбадьорював, давав поради, цікавився настроєм... До нашої «криївки» привезли продукти, засоби гігієни тощо.

«Все буде добре!» — чули ми від нього по кілька разів на день. А

відлік часу йшов за різними прогнозами — три дні, два тижні, до квітня... Проте «Голос України» ні на добу не припинив випуски сайту. Ще й відновив сторінки у соцмережах та запустив свій телеграм-канал.

А тоді ж багато видань завмерли, а у деяких співробітників навіть головних редакторів загубили...

Але це було не про нас. Мали швидко давати, як кажуть військові, асиметричні відповіді в інформпросторі. Ідея подавати найважливішу інформацію про перебіг російсько-української війни, про звірства окупантів назовні, щоб показати світу обличчя «руського міра», належала Горлову. І з 10 берез-

ня завдяки нашим співробітникам і волонтерам (Івану Жежері, Марині Чорній, Анастасії Глотовій, Світлані Косовій, Євгену Мирошніченко) ми її реалізували п'ятьма мовами...

11 березня Анатолій Федорович поїхав до Львова шукати майданчик для друку газети. Звіди Горлов продовжував керувати редакцією онлайн і дуже переймався, що не поруч.

Так, як тоді ми, напевно, не працював ніколи. Спали, їли, прали, прибирали — без відриву від виробництва у супроводі артилерійського інструменту та повітряних тривоги. Бувало, міняли блокові матеріали сайту по кілька разів на день, йшли від комп'ютерів у

нашу «криївку» вечеряти за опівніч.

Десь у середині квітня Горлов повернувся. Ідея друку у Львові виявилася безперспективною. Чесно кажучи, відновлення паперового варіанта газети тої весни видавалося нереальним. Але тільки не для Горлова. І вже за місяць передплатники отримали свіжий номер парламентського видання...

Тоді Анатолій Федорович вкотре врятував «Голос України». Чого йому це вартувало, знають лише близькі... Вважаю, ця війна у різних її проявах забрала життя нашого головного редактора — він загинув на професійному полі бою, захищаючи свою газету і свою країну.

Ольга ВАУЛІНА.

2010 рік. Вечірнє планування у «Голосі України».

Фото Андрія НЕСТРЕНКА.

Спонукав вірити у власні сили

Пришовши працювати в «Голос України» власкором у Донецькій області, я після зустрічі з Горловим відчував усю серйозність справи і впливав себе на відчутті: то було не хвилювання за свій особистий інтерес... Найгостріше не давала спокою думка, що не виправдаю кредиту довіри, наданого мені цією авторитетною людиною.

А відтак, невдачі бути не могло! Невдовзі, коли довірили мені ще й роботу в Луганській області, я зрозумів, що роблю все правильно. Не раз потім переконувався: Горлов не менше, ніж я, переймався моєю успішністю й іноді, даючи завдання, непомітно підстраховував, аби обстановка мені допомогла, а люди були готові мені допомогти.

Коли сталася повномасштабна війна, мій родині вдруге з 2014 року довелося наново шукати прихисток, Анатолій Федорович одразу ж прийшов на допомогу. Особисто подбав, аби ми з дружиною змогли кілька місяців пожити в приміщенні редакції, й підписав листа до КМДА, необхідного

для постановки нас на квартирний облік як вимушених переселенців.

Я бачив, як довершено, вдумливо і фахово Горлов умів організувати роботу нашого колективу, де все налагоджено, як годинник, де немає дрібниць, де людина — понад усе. При тому, що через головного редактора проходили всі газетні матеріали й усі адміністративно-господарчі питання, він умів бути по-людськи уважним. Умів коректно поправити й підказати. Якось покликав мене і з усмішкою в очах зауважив: «Ви, напевно, полюбляєте англійську мову? Ну от, у вас зустрічаються у текстах слова «коп», «креативний», «рекреація»...». Жодних нарікань, але я все зрозумів.

Лише нещодавно я дізнався, що перед тим, як обрати своєю професією журналістику, Анатолій Федорович був рядовим робітником на виробництві. Це багато чого в ньому пояснює. Хоч він і поведився як справжній аристократ духу, та в ньому була водночас суто робоча, притаманна саме людині з народу кмітливість, точний погляд на життя, на людей...

Владислав ЛЕОШКО.

Ми боремося за свою незалежність і спільну європейську свободу

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Володимир Зеленський відзначив символічність того, що на 351-й день розв'язаної російською війни в Брюсселі на честь українського народу та воїнів лунали Гімн України й слова підтримки нашої держави, яка бореться за свою незалежність і спільну європейську свободу.

За словами глави держави, на засіданні Європейської ради відбулася предметна розмова про те, що дає безпеку та захищає життя, гарантує стабільність, повертає справедливості, що повністю відповідає і українським, і європейським інтересам. Володимир Зеленський подякував європейським партнерам за надані системи ППО. Водночас він зауважив, що в інтересах України та всієї Європи — зробити так, щоб росія не могла виготовляти нові ракети, постійно бити ними по українських містах та інфраструктурі. «Тому потрібно робити ще один крок і запроваджувати санкції проти всієї ракетної та дрової промисловості росії, проти тієї частини їхньої ІТ-галузі, яка забезпечує російський терор», — наголосив Президент.

Зі свого боку Шарль Мішель наголосив, що наступні тижні в Україні будуть вирішальними, тому Європа має демонструвати

згуртованість. Президент Європейської ради висловив переконання, що Україна має отримати максимальну кількість зброї, зокрема, системи ППО, танки, а також іншу військову техніку. Він підтримав українську формулу миру задля додержання норм міжнародного права та Статуту ООН, а також ініціативу щодо проведення спеціального «саміту за-

ради миру». Як наголосив Шарль Мішель, попри війну Україна продовжує виконання рекомендацій Європейської комісії, які були надані нашій державі при отриманні статусу кандидата на членство в ЄС. «Євросоюз — це Україна. Україна — це Європейський Союз. Європа — наш спільний дім. Ми все робитимемо задля цього», — підсумував Шарль Мішель.

Урсула фон дер Ляен зі свого боку висловила переконання, що ЄС має продовжувати підтримувати Україну в протистоянні агресору, адже наша боротьба — це боротьба за незалежність, демократію та вільну Європу. Вона також наголосила, що росія має відповісти за кровопролиття, яке вона спричинила.

Крім того, під час візиту до Бельгії Президент України провів зустріч із Королем Бельгії Філіпом I. Глава Української держави висловив подяку Королю Філіпу, уряду Бельгії та всьому бельгійському народові за всебічну підтримку, яка надається Україні з перших днів повномасштабного вторгнення держави-агресора.

Завершуючи низку закордонних візитів, Президент України Володимир Зеленський зустрівся з Президентом Республіки Польща Анджеєм Дудою у польському Жешуві (на знімку). Глава Української держави поінформував колегу про поточний стан справ на фронті й прогнози щодо розвитку ситуації у найближчий період. Володимир Зеленський розповів про актуальні оборонні потреби України та свої кроки щодо зміцнення української армії. Лідери обговорили подальшу оборонну співпрацю та спільні дипломатичні кроки.

Фото з сайту president.gov.ua

Польський волонтер приїжджає ледь не на лінію фронту

Російська агресія проти українського народу обурила не лише українців, а й небайдужих людей у всьому світі. Багато з них з перших днів підключилися до допомоги нашому народові й особливо ЗСУ.

Так, Даніель Леваковський (на знімку в центрі) з польського міста Мронгово не залишився осторонь війни, яка почалася в Україні. Аби допомогти військовим та цивільним він почав збирати допомогу та возити її мало не на лінію фронту. Кожна така поїздка — це дві тисячі кілометрів в один бік та дві тисячі кілометрів в зворотний. Однак це не спинило волонтера. За його словами, від початку війни третину часу він проводить в Україні.

Щоб мешканці Мронгова знали, що нині відбувається у нашій державі, Даніель Леваковський щоразу після повернення публікував фото та відео зі своїх подорожей. Вони виявилися настільки вражаючими, що надихнули місцевого музиканта Радослава Харабіна написати пісню «Сон про Перемогу». Згодом він записав її з місцевим рок-гуртом і зняв кліп. Розповідаючи про цю пісню, музикант згадує, що Польща свого часу теж стикнулася з необхідністю тривалий час боротися з комуністичним режимом, тому нині поляки, як ніхто інший, розуміють українців. Водночас жителі Мронгова й надалі збирають допомогу Україні і мріють про нашу Перемогу.

Фото зі сторінки Данієля ЛЕВАКОВСЬКОГО у Фейсбуці.

Берлінале: під знаком синього та жовтого

16 лютого стартує 73-й Берлінський кінофестиваль і водночас з ним після двох років пандемії коронавірусу повертається також європейський кіноринок EFM. Свято кіномистецтва триватиме до 26 лютого.

Організатори повідомили, що 18 стрічок із 19 країн змагатимуться в основному конкурсі, 15 із них — світові прем'єри. За головний приз кінофестивалю «Золото ведмеда» (ведмідь — символ Берліна, він зображений на прапорі та гербі німецької столиці) боротимуться анімаційні, документальні, історичні фільми, комедії та мелодрами, драми,

котрі відображають красу та багатогранність світу. В переліку претендентів на отримання головного призу — фільми із країн Євро-союзу, Сербії, Китаю, Австралії, Великої Британії, США та Японії.

Організатори очікують високого гостя — Стівена Спілберга: йому вручать почесного «Золото ведмеда» за заслуги впровадженні усього його творчого життя.

Головним майданчиком фестивалю знову стане Берлінський палац на Потсдамській площі. Через воєнне вторгнення РФ в Україну з участі в фестивалі виключено російські інституції, делегації та осіб, котрі підтримують кремль у цій ситуації. Також не запрошені російські фільми, створені за участі держави.

Організатори фестивалю заявили, що 73-й Берлінале став би великим святом, якби не війна. Цьогоріч його офіційними кольорами будуть синій і жовтий.

Також буде представлений доробок українських кінематографістів. Зокрема, короткометражним ігровим фільмом «Це побачення» Надії Парфан, котрий увійшов до конкурсної програми. Стрічка Надії Парфан

розповідає про те, як столиця України під час повномасштабної війни продовжує жити «Київ у 2022-му. Камера передає емоції надзвичайного стану, викликаного війною» — так на сайті Берлінале описується фільм. Демонструватиметься документальний фільм режисера Романа Любого «Залізни метелики», який розповідає про обставини катастрофи літака Малайзійських авіаліній рейсу MH17 у небі Донбасу влітку 2014 року.

Берлінале був і є політично найактивнішим із найбільших кінофорумів. Він завжди поєднує свої покази з актуальною політикою. На початку зими фестиваль випустив прес-реліз солідарності з Україною та Іраном, де тривають протести проти правлячого режиму. Це демонструє і вибір учасників програми, і проведення різноманітних заходів. Фільми про Україну та Іран, доробок українських та іранських кінематографістів демонструватимуться майже в усіх фестивальних розділах.

Але найгучнішою прем'єрою вочевидь стане спеціальний показ документального фільму про російсько-українську війну «Supergower»/«Су-

персила» американського актора та режисера Шона Пенна.

Стрічку, котра «показує боротьбу між Володимиром Зеленським, актором та коміком, який став Президентом України, та російським президентом Володимиром Путіним, що розгортає повномасштабне вторгнення в Україну», Пенн зняв разом із продюсером та режисером Ароном Кауфманом — так представляє фільм сайт Берлінале.

«Пенн був у Києві, знімаючи фільм із Зеленським, коли почалася війна в Україні, — заявив артдиректор Берлінале Карло Шатріан на пресконференції. — Реальність змусила фільм перетворитися на щось менш комфортне та більш значуще. Ми дуже вдячні Шону Пенну та всій команді за те, що вони обрали Берлінале для показу цього фільму», — додав Шатріан.

Крім того, артдиректор Берлінале зазначив: «Берлінський кінофестиваль відбудеться рівно через рік після того, як спалахнула війна, і, можливо, показ цього фільму в Берліні має більш актуальне значення, ніж у будь-якому іншому місці. Тому, що ми

ДОВІДКОВО

Берлінале — це міжнародний кінофестиваль, котрий щороку відбувається у Берліні й вважається одним із найпрестижніших кінофорумів світу та Східної Європи. А перший відкриває 6 червня 1951-го стрічкою Альфреда Хічкока (1899—1980) «Ребекка» (Rebecca, 1940). Щороку сеанси кінофоруому відвідують понад 300 тисяч глядачів. У його програмах представлено сотні стрічок, запити на акредитацію надсилають тисячі журналістів з цілого світу.

поруч з Україною, тому, що в Берліні мешкають українці, а також через політичну цінність цього фільму... Для мене «Суперсила» — я знаю, що він поверне багато уваги — це чудові двері, які дозволяють вам увійти до дуже складного, детального опису того, що сталося, і всього, що ще відбувається в Україні досі».

Наталія ПИСАНСЬКА.
Берлін.

Фото автора.

Ігри прислужників

У Луганську після несумісного з життям поранення у голову помер капітан російської армії, неонацист ігор мангушев. Улітку минулого року він з черепом у руках закликав вбивати українців.

Його дружина заявляла, що мангушева стратили свої, але кримінальної справи не порушили. Він був з числа тих прислужників режиму, які людина неонацистичними заявами лякали навіть самих росіян.

З початку війни з Україною путінський режим не відхрещувався від мангушевих і породжував дедалі нових агресивних прислужників. Це вже стало модою, своєрідним змаганням — хто більше залякає цивілізований світ російською загрозою.

Серед високопосадовців в антилідери вивисся головний клоун кремля, а за сумісництвом голова партії «єдина росія» Дмитрій медведев. Інші лакеї обмежилися поодинокими заявами, демонструючи лояльність до путінського режиму.

Агресивні прислужники градус напруги підняли до такого рівня, що під загрозою народного невдоволення опинилися самі небожителі кремля.

«Не буде Криму — не буде росії. росія та Крим — єдине ціле, це не просто наш контроль на Чорним морем та Європою, це наріжний камінь російської державності», — заявив в ефірі кримського телебачення зрадник вадим колісниченко, колишній український політик, виходець з Уманщини.

Переляканому крикунові — знову доведеться і з Криму тікати — заперечив депутат держдуми константін затулін: «То це ж спірна територія... і це вже інша історія». Він трохи далі бачить, ніж зрадник колісниченко. Криму не буде, але для затуліна росія має залишитися.

Градус ненависті нагнітає і глава чечні раман кадіров, залякуючи «денацифікацією» Польщі та «боротьбою із сатанізмом у всій Європі». Він у 16 років з автоматом в руках воював проти російської армії і не забув про випалені міста й села, про сотні тисяч вбитих російськими солдатами чеченців. Що більше ворогів у росії, то більше шансів для чечні стати незалежною країною. І він буде до останнього підштовхувати путіна і роздмухувати полум'я війни. Нині з російських генералів навіть вороги так не знущуються, як раман кадіров і кримінальний злочинець евгеній пригожин. Останній створює зеківські батальйони і переконує росіян, що зеки мають право керувати країною.

«Царський вовк», колишній глава «роскосмосу» Дмитрій рогозін, заробляючи нову посаду, порадив об'єднати «мільйонерів днр» з мобілізованими солдатами з російської глибинки. «Об'єднання» закінчилося бунтом представників найбільш антиросійської республіки Туви. Терміново довелось втручатися міністерству оборони, бо «донецькі міліціонери» хотіли повбивати представників малого народу. Тувинці переведуть у 55-ту бригаду, де будуть представниками цього регіону.

Якби російські псевдопатріоти не старалися, якби не витягували безумця з трясовини, божевільний режим вже ніщо не врятує. На путінську росію чекає жакхливий кінець. Але, як говорив майор Фердинанд фон Шілль, який намагався у 1809 році підняти повстання проти наполеонівського панування у Пруссії, «жакхливий кінець краще, ніж жах без кінця».

Богдан КУШНІР.

КУЛЬТУРА

13 лютого минає 130 років від дня народження Жоржа Жозефа Крістіана Сіменона (на знімку ліворуч) (1903—1989) — французького прозаїка, майстра детективного жанру. Того ж дня минає 75 років від дня народження Богдана Жолдака (на знімку праворуч) (1948—2018) — українського прозаїка, драматурга, кіносценариста, педагога

Рушник — наша майбутня візитівка

В Обухові на Київщині зародився унікальний «шитий» рушник. Традиція його вишивки втрачена ще минулого століття, та завдяки тутешнім волонтерам вдалося відродити і показати світу винятковість витвору. Ольга Стахів, одна з тих, хто займається відновленням техніки вишивання рушника, розповіла, в чім його унікальність.

— Пані Ольго, як ви прийшли до створення «шитого» рушника?

— Першою до цього прийшла моя мама, Світлана Зохнюк, а пізніше і я. Спочатку це було мені нецікаво. Проте коли в громадській організації «Об'єднання майстрів «Творча спадщина» на чолі з Ольгою Матвійчук виникла думка про внесення обухівського рушника до нематеріальної культурної спадщини, я вирішила повністю зануритись у процес відродження. Нашим завданням було вивчити, у чому особливість цього регіонального надбання. А ще зберегти його традиційну форму. Адже мистецтво динамічне і майстрині змінюють традиційну вишивку на свій манер. Це прекрасно. Але хтось має зберегти основний орнамент, бо інакше ми знову його втрачимо. Хочемо зробити рушник нашою візитівкою, але таким він стане лише тоді, коли більшість мешканців міста зможуть відрізнити обухівський рушник серед десятків інших.

— А з чого почалося його вивчення і відродження?

— 1999 року у музеї Гончара екскурсійній групі з Обухова показала колекцію із 17 рушників, мовляв, вони винятково обухівські. Так почалися пошуки старовинних екземплярів у музеях Київщини і в старших мешканців міста. Знайдено 34 рушники, 5 із яких — у Національному музеї українського народного декоративного мистецтва, 12 — у містян. Згодом на основі головного елемента

композиції рушника з'явився герб нашого міста.

— У чому особливість саме обухівського рушника?

— Перше, що впадає в око, дуже виразне дерево життя — рослина із листям і «Цар-квіткою» нагорі. Раніше вважали, що винятковою особливістю є те, що рушник двосторонній. А зараз ми вже знаємо, що подібних рушників в Україні багато. А суто

ром під назвою «безкінечник». Цей самий візерунок оточує виріб по периметру. Рушник зазвичай 3 метри у довжину, а дерева життя на обох кінцях з'єднуються між собою «ламаними гілками». Цей елемент є нашою візитівкою, адже ним на виробі заповнюється вільний простір, недопустимий саме в обухівській техніці.

Для виготовлення рушника використовують натуральні тканини, льон чи коноплі, нитки кручені бавовняні. Вишивають переважно червоним кольором, іноді зустрічається синій, зелений або гірчичний.

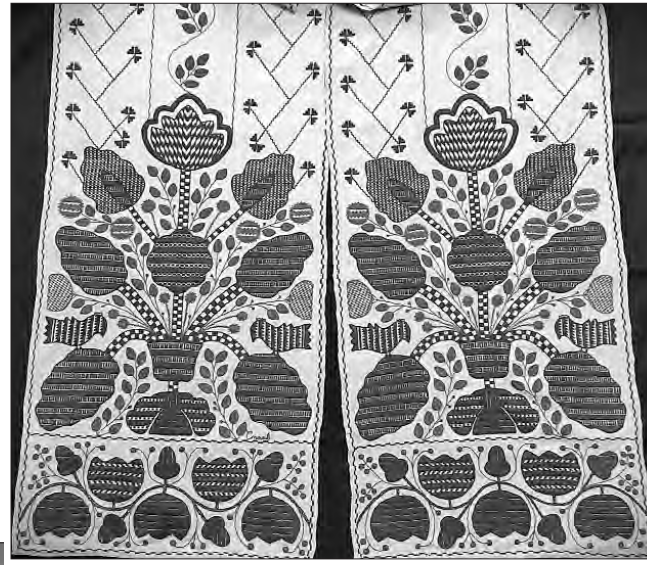

нашою є рельєфна вишивка, яка досягається за допомогою чергування опуклих швів, що зветься «качалочками» або «гладьовими валіками», з іншими двосторонніми рушниками швами. Така техніка потребує багато місця, а тому елементи дерева життя є візуально масивними.

Друга особливість — це «основа», що розміщена під деревом життя. Вона ніколи не зливається з іншими частинами композиції і відокремлена узо-

— А як застосовували рушник наші предки?

— Складно визначити, як він використовувався у побуті, бо ми не маємо достатньо документальних підтверджень, ні фото, ні розповідей очевидців. Кажуть, його вивішували на покуті, аби оздобити хату. Але здебільшого так довго зберігаються саме весільні рушники, бо їх нікому не показували — скручували, складали в скриню і тримали аж до онуків. Саме тому збережені старовинні обухівські рушники, дея-

Авторський рушник Ольги Стахів.

Рушники на виставці «Обухівський шитий рушник: від давнини до сучасності».

ноється, деформується. А наш рушник неначе акумулювався тут. І оцього переходу, трансформації до сусідніх сіл не спостерігається. Тобто це суто обухівський рушник. Це лише версія. Так само, як і символіка елементів орнаменту. Бо вже не залишилося людей, які могли б розповісти, що конкретний елемент символізував.

— Ви плануєте з майстринями внести рушник до переліку об'єктів культурної спадщини ЮНЕСКО. Чи розпочався процес?

— Документи давно подано. Але експертна рада вважає, що наш випадок непростий, адже не відбулося передачі традиції. Через те, що рушник не вишивався поколіннями останні 100 років, ми втратили оригінальні тех-

ніки виготовлення швів, а також повір'я, пов'язані з рушником. До того ж, на їхню думку, мало людей займається відродженням цього надбання. Саме тому втрачається його значення як елемента нематеріальної культурної спадщини. Поки що до переліку наш рушник не зараховують, та в подальшому не відмовлять.

— Багато хто знає «Пісню про рушник» поета Андрія Малишка, що родом з Обухова. Чи можна вважати, що саме «шитий» рушник на щастя і долю дала мати сину?

— На жаль, ні. Малишко писав про рушники, які бачив. Коли він створював свою знамениту пісню, традиційних обухівських рушників уже не шили. Тоді була брокарівська вишивка — червоний і чорний хрестик. І хоч ця техніка тоді вже досить добре акліматизувалася, вона все ж була завезеною. Тож насправді «шитий» рушник і Малишко пов'язані лише місцем народження.

— Ваша громадська організація також займається створенням сувенірів, пов'язаних з цим витвором народного мистецтва...

— Ми з майстринями щотижня навчаємо всіх охочих містян виготовлення рушника. І хоч лекції безоплатні, для продовження нашої праці все-таки потрібні кошти. Тому ми запустили мережу різних сувенірів: магніти, ручки, брелоки та інше. Це те, що продається і дає обігові кошти для нашої роботи. Сам рушник може бути нецікавим широким колом, але коли до нього долучена оця атрибутика, то навіть молодь починає цікавитися. Це все робиться з метою збереження і популяризації обухівського рушника.

Записала
Ольга ДЕМИДЧУК.

Фото надані
Ольгою Стахів.

Дебютний роман презентував воїн

«Майже війна: обміть» — так назвав свій дебютний роман автор, молодий військовий Максим Парфіненко (на знімку) з міста Костопіль на Рівненщині. Перші читачі вже оцінили її добрими відгуками.

У рідному місті Максима в центральній міській бібліотеці відбулася зустріч читачів з автором та презентація його автобіографічного роману. Зібралася повна зала шанувальників. Життя, війна, кохання, єдність, одержимість та віра в Перемогу — все це є у книзі. Модератор заходу, відома рівненська письменниця Іванна Голуб, розповіла цікаві факти з біографії Максима Парфіненка. По примірнику роману подаровано бойовим побратимам Максима.

Олександр НИКОНЧУК.

Костопіль
Рівненської області.

Фото автора.

Танець на честь рідної держави

Уже понад чверть століття у Хмельницькому проводять фестиваль «Зимові візерунки», що був започаткований лауреатом всеукраїнських та міжнародних конкурсів, народним художнім колективом України ансамблем танцю «Подільчак» та його засновником і керівником, заслуженим вчителем України Юрієм Гуревим. Його метою було ознайомлення хмельничан з кращими зразками дитячої та юнацької творчості України. Особливість «Зимових візерунків» — вони не мають конкурсного характеру, а сприяють патріотичному вихованню та єднанню творчих дітей. Щоразу його проводять до Дня Соборності України.

Отож на фестивалі побувало понад півсотні хореографічних, два вокальні колективи та оркестр народних інструментів. У фестивалі брали участь діти з Києва, Львова, Харкова, Маріуполя, За-

поріжжя, Вінниці, Рівного, Луганська, Полтави, Тернополя, Алчевська, Шостки, Одеси, Дніпра та інших міст. Танцюристи намагалися продемонструвати, що наша країна — єдина та неподільна.

На цьогорічний фестиваль через війну не вдалося запросити гостей з інших регіонів, проте він був яскравим і патріотичним. На ньому виступили шість яскравих творчих хмельницьких колективів народного танцю, керівники яких є випускниками «Подільчак» й учнями Юрія Івановича. Це народні художні колективи ансамблі танцю «Подільчак», «Козацькі джури» та «Веснянка». Концертну програму доповнили номери аматорського ансамблю народного танцю «Веселка»,

зразкового ансамблю народного танцю «Сяйво» та дитячої студії «Козаки Поділля».

За їхнього участю було представлено два великі концерти — «Ми з України» та «День Злуки — це братерства день». У них, крім хореографічних колективів, взяв участь Хмельницький академічний муніципальний камерний хор.

— Два дні на сцені Хмельницького палацу творчості вирувало яскраве патріотичне дійство, учасники колективів збирали кошти на допомогу славним Збройним Силам України. Два дні фестивалю — це дні дитячої безпосередності та майстерності, українського танцю та української пісні, єдності й братерства, благодійності та любові, віри й надії, добра і тепла, шаленої енергетики й шквалу емоцій, невимовної вдячності нашому українському народу та болю за долю України, — поділився враженнями керівник Народного художнього колективу ансамблю танцю «Подільчак» Хмельницького палацу творчості дітей та юнацтва Іван Гурев.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.
Фото Хмельницької міськради.

Регіон: Рівненщина

У Залав'ї в гімназії потрібно перекрити дах

ЖИТТЯ ГРОМАД

Рокитнівський селищний голова Григорій Таргонський (на знімку ліворуч) рідко засиджується в кабінеті — він весь час у клопотах, навіть у вихідні. Адже громада велика, та й проблем вистачає.

Ось і навідався у сільську гімназію, що в селі Залав'я. Зустрівся з педагогами, вислухав їх. Григорій Таргонський до обрання селищним головою працював головним освітянином Рівненщини, тож проблеми цієї галузі йому знайомі як нікому.

Керівник Рокитнівської громади ознайомився з тим, що зроблено в гімназії для поліпшення умов для учнів та вчителів. Адже діти у цьому селі, як іще в трьох, навчаються очно.

— Це дуже добре, — зауважує Г. Таргонський, — бо отримувати повноцінні знання.

Встановлення витяжки у котельні, новий економніший насос, ремонт даху спортивної зали — директор Іванна Жуковська розповіла про зроблене останнім часом.

Питання, що потребує якнайшвидшого вирішення, — перекрити дах у приміщенні майстерні з трудового навчання та актовій зали. Через старе покриття тут сиплеться стеля.

— Вишукаємо можливість відремонтувати дах за рахунок коштів місцевого бюджету, — каже керівник громади. — Сподіваюся, що депу-

тати на найближчій сесії селищної ради підтримають надання фінансування для розв'язання цієї проблеми по Залав-

ській гімназії. Адже досі все, що стосувалося дітей, було у пріоритеті.

Додам, що у Рокитнівській громаді чимало

багатодітних сімей, як, зрештою, і в інших північних польських селах Рівненщини.

Фото селищної ради.

Отримали «мобільні кейси» для надання адмінпослуг

ЦНАПи Рокитнівської, Сарненської та Костопільської громад отримали нове обладнання. У компактний металевий кейс вміщуються: бездротовий принтер з додатковими картриджами, ноутбук, павербанк, що дає змогу працювати без зарядного пристрою, концентратор на 7 USB-портів, мобільний WiFi роутер, камера, безконтактний читувач ID-карток, смартфон.

«Така комплектація дасть можливість адміністраторам виїздити до людей і надавати всі необхідні адмінпослуги. Це уні-

кальний комплект сучасної портативної техніки, який стане незамінним помічником при віддаленій роботі адміністратора. Можливість мати пересувне віддалене робоче місце — це зручність не тільки для адміністраторів ЦНАПу, а й для маломобільних громадян та сільського населення громад», — зазначив начальник Рівненської ОВА Віталій Коваль.

Правом на отримання адміністративних послуг на віддаленому робочому місці можуть скористатись особи: які досягли 80-річного віку; з інвалідністю I групи;

які за станом здоров'я не здатні самостійно пересуватись, у тому числі перебувають на стаціонарному лікуванні у комунальних медичних закладах; які отримують соціальну послугу догляду вдома, що надається територіальними центрами надання соціальних послуг; особи, які проживають у віддалених населених пунктах.

Для цього просто необхідно подати заявку до найближчого ЦНАПу.

«Наша мета — щоб такі кейси були як мінімум у кожній громаді. А для територіальних центрів — впродовж місяця максимально протестувати і застосувати ці кейси. Для того, щоб спільними зусиллями отримати їх ще й у інші віддалені райони для якісного надання послуг нашим мешканцям», — зазначила заступник голови Рівненської ОДА Іванна Смачило, яка вручила для громад обладнання.

Мобільні кейси передали у рамках проекту «Посилення стійкості громад в регіонах України», який реалізовує Програма розвитку ООН в Україні спільно з Рівненською обласною владою за фінансової підтримки уряду Великої Британії.

Олександр ПОЛІЩУК.

На знімку: кейси; голова Рокитнівської громади Григорій Таргонський оглядає кейс.

Фото прес-служби РОВА.

З ГЛИБИН ІСТОРІЇ

Борівською школою опікувалися польські військові

Журнал «Wiarus» за 1938 рік публікує замітку про те, що польські військові тоді опікувалися Борівською школою. 5 лютого 1938 року відбуваються збори членів Кола підполіцей Варшавського полку піхоти. На них обговорювали різні поточні питання, а наприкінці свого зібрання говорили про опіку над Борівською школою Кухітськовільської гміни, що в Пінському повіті. Учасники цього Кола щомісячно вносили по 50 грошей власних коштів задля допомоги цій школі.

Опіку над Борівською школою було взято ще в 1936 році. А ніні проводився звіт, на що витрачалися кошти в 1938 році. На 500 злотих було придбано підручники й письмове приладдя для дітей, на 105 злотих закуплено ліки для впорядкування шкільної аптечки. Із залишкової суми 500 злотих 280 використано для організації поїздки борівських школярів до Варшави. На решту грошей було придбано покупки згідно з проханням керівництва школи, яке вони описали у своєму листі. На зборах було вирішено й надалі підтримувати цю школу.

В історії Борівської школи є відомості про те, що над цією школою взяв шефство окремих Варшавський авіаційний полк. Можливо, і ця інформація підтверджена певними документами. А ось питання, чому саме Борівську школу підтримували польські військові, залишається загадкою.

Борівські школярі записали й спогади своїх земляків про поїздки до Варшави: «Згадує Роман Іван Григорович: «Підготовкою до поїздки у Варшаву учнів-відмінників займався вчитель Стефан-Броніслав Творек, талановитий скрипаль, математик і суспільствознавець. Ми вивчили національні пісні, підбирали національний польський одяг, плели постолі, підбирали їх по розміру. Ось і Варшава. Наші учні побували у Міністерстві освіти, де виступили з невеликим концертом, відвідали Вищу школу офіцерів. В офіцерській їдальні під час обіду нас пригощали склянкою слабкого польського вина. Побували в столичних музеях, зоопарку, побачили Віслу й цікаві краєвиди столиці. Це було в 1938 році. Із цінними подарунками та багатими враженнями повернулися до Борівського».

Валентина ТУМАШ-ЛЯХОВЕЦЬ, краєзнавець.

Мутвиця Вараського району.

ОГОЛОШЕННЯ

Втрачений **студентський квиток**, серія KB № 13912165, виданий Національним медичним університетом імені О.О. Богомольця 01.10.2020 року на ім'я **Сидорчук Поліни Валеріївни**, вважати недійсним.

Втрачене **посвідчення військовослужбовця**, НГ 059130, видане військовою частиною № 3030 на ім'я **Чечін Максим Сергійович**, вважати недійсним.

Втрачений **студентський квиток**, KB 13237552, виданий деканатом Національного медичного університету імені О.О. Богомольця 01.10.2020 року на ім'я **Максимчука Нікити Сергійовича**, вважати недійсним.

Втрачений **студентський квиток**, KB 13237531, виданий Національним медичним університетом імені О.О. Богомольця 01.10.2020 року на ім'я **Заїма Івана Івановича**, вважати недійсним.

ОГОЛОШЕННЯ щодо продажу активів АТ "МЕГАБАНК"

Номери лотів:

Короткий опис активів (майна) в лотах: Права вимоги за кредитними договорами № 4-19о/2021-МК-УАН, 7-24/2018-АМК-УАН-4, 7-24/2018-АМК-УАН-5, 2-19/2021-АЕК-УАН, 16-07, що укладені з юридичними особами. Права вимоги за кредитними договорами № TDB.2021.0019.26807, 4-19/2020-МК-УАН, 274П/2006, 32П/2004, 149П/2005, 12П/2007, 29П/2007, що укладені з фізичними особами. Дебіторська заборгованість по договору № 161/18, що укладений з юридичною особою. Дебіторська заборгованість по договору, що укладений з юридичною особою. Права вимоги за кредитним договором № 3-23/2021-ЕК-УАН, що укладений із суб'єктом господарювання. Дебіторська заборгованість по договорам № N40.11.000282, 231/2020, що укладені із суб'єктами господарювання.

Місце проведення аукціону: Єдиний кабінет - Посилання на перелік організаторів торгів, які у своїй діяльності використовують створену ГО "Трансперенсі Інтернешнл Україна" електронну торгову систему <https://www.fg.gov.ua/aktivi-bankiv/prodazh-aktiviv/informatsiya/organizatori-vidkritikh-torgiv>

Дата проведення відкритих торгів (аукціону)/електронного аукціону: 22.02.2023, 23.02.2023, 02.03.2023

Час проведення відкритих торгів (аукціону)/електронного аукціону: Точний час початку проведення відкритих торгів (аукціону)/електронного аукціону по кожному лоту вказується на веб-сайті www.prozorro.sale

Детальна інформація щодо лотів: <https://www.fg.gov.ua/passport/52752>
<https://www.fg.gov.ua/passport/52765> <https://www.fg.gov.ua/passport/52766>
<https://www.fg.gov.ua/passport/52770>

Я, **Оразов Батир Худайбердійович**, прошу вважати **картку для цифрового тахографа**, UAD0000003J7H000, яка діє до 2023.08.01, видану ДП "ДержавтотрансНДПроект" на моє ім'я, недійсною у зв'язку із її втратою.

Втрачений **документ посвідчення особи, яка потерпіла внаслідок Чорнобильської катастрофи** (категорія 2) Серія Б № 309228 с, виданий Київською міською адміністрацією 17.03.2015 року на ім'я **Пацан Оксани Миколаївни**, вважати недійсним.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомляє:

На підставі рішення Правління Національного банку України від 07.02.2023 №49-рш/БТ виконавчою дирекцією Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі - Фонд) прийнято рішення від 07.02.2023 №155 "Про запровадження тимчасової адміністрації в АТ "БАНК ФОРВАРД" та делегування повноважень тимчасового адміністратора банку", згідно з яким розпочато процедуру виведення АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "БАНК ФОРВАРД" (далі - АТ "БАНК ФОРВАРД") з ринку і запроваджено в ньому тимчасову адміністрацію строком на один місяць з 08.02.2023 року по 07.03.2023 року (включно), призначено уповноважену особу Фонду та делеговано всі повноваження тимчасового адміністратора АТ "БАНК ФОРВАРД" Павелко О.В. строком на один місяць з 08.02.2023 року по 07.03.2023 року (включно). Реквізити АТ "БАНК ФОРВАРД": код банку (МФО): 380418, ідентифікаційний код юридичної особи відповідно до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань: 34186061, місцезнаходження: 01032, м. Київ, вул. Саксаганського, 105. Про час та порядок виплат вкладникам АТ "БАНК ФОРВАРД" буде повідомлено додатково на офіційному веб-сайті Фонду, на сайті АТ "БАНК ФОРВАРД".

Довідкова інформація: 0 800 105 800; www.fg.gov.ua

■ **1857.** Народилася Ольга Рошкевич — українська перекладачка, збирачка фольклору. ■ **1890.** Народився Антон Серета — український графік і майстер прикладного мистецтва, педагог. ■ **1894.** Загальні збори у Львові започаткували народження першого українського молодіжного спортивного товариства «Сокол». ■ **1919.** Після відставки Володимира Винниченка головою Директорії став Симон Петлюра. ■ **1989.** Відбулася установча конференція Товариства української мови ім. Тараса Шевченка (тепер — Всеукраїнське товариство «Просвіта» ім. Тараса Шевченка).

№ 30 (8047) СУБОТА, 11 ЛЮТОГО 2023

Сьогодні в Україні хмарно з проясненнями, у західних та північних областях — мокрий сніг з дощем. Температура повітря вдень близько нуля, на півдні та в Криму — до 5 тепла. Вночі — 5—7 градусів морозу, на сході — до 9 з позначкою мінус. Вітер південно-західний, 7—12 м/с

СПОРТ

Левченко виграла престижний турнір

Легка атлетика. Мондевіль (Франція). Етап Світового туру категорії Silver. Українка Юлія Левченко виграла золоту нагороду в стрибках у висоту (1,89). Срібну та бронзову медалі з результатом 1,86 відповідно здобули естонка Кармен Брюус та французька Солен Жикель.

Херсонєць Андрій Проценко здобув «срібло» на турнірі «UdinJump Development» в Італії. З третьої спроби він здолав 2,24. Такий самий результат показав переможець — кубинець Луїс Енріке Заяс, але з другої спроби.

У московії відібрали ЧС

Водні види спорту. Сінгапур отримав право провести чемпіонат світу 2025 року замість російської казани. Про це заявила Міжнародна федерація плавання (FINA). «У Сінгапурі є все, чим ми сподіваємося поділитися з нашими спортсменами: об'єкти світового класу, перевірений досвід проведення заходів найвищої якості та комплексний підхід до водних видів спорту», — сказав президент FINA Гусейн Аль-Мусаллам.

Вболіватимемо за Луніна

Футбол. Марокко. Клубний чемпіонат світу.

Сьогодні завершальний день на турнірі. 17:30. Бронзові нагороди розіграють «Фламенго» (Бразилія, Ріо-де-Жанейро) і «Аль-Аглі» (Єгипет, Каїр).

21:00. Долю титулу вирішать «Реал» (Іспанія, Мадрид) і «Аль-Гіляль» (Саудівська Аравія, Ер-Ріяд). Нагадаємо, що ворота мадридців захищає наш Андрій Лунін. Нам є за кого вболівати.

«Шахтар» передислокувався з Туреччини до Польщі

Донецький «Шахтар» завершив зимові збори у Туреччині перемогою над боснійським «Сараєво» (4:0) у спарингу. Після цього донецька команда передислокувалася до Польщі, де на базі «Легії» проведе завершальний відрізок підготовки.

Саме у Варшаві на стадіоні Війська Польського 16 лютого відбудеться перший матч стикового раунду плей-оф Ліги Європи. Суперник «гірників» — французький клуб «Ренн».

«Ми мали кілька проблем на цих зборах — це невеличкі ушкодження, віруси, температура, що вибивають з ритму. Тому ми дуже рідко були в повному складі, і це позначалося на тренувальному процесі. Але в останні дні ми збиралися, стабілізувалися, і завершальна зустріч у Туреччині показала, що ми відчули смак перемоги і впевнено підійшли до останнього мікроциклу у Варшаві, де ще готуватимемося до «Ренна». Задоволений енергією команди, структурою, забитими м'ячами, комбінаторикою. Звісно, є ще час, аби попрацювати над певними сегментами», — сказав тренер «Шахтаря» Ігор Йовичевич.

Кияни знову стали до роботи

У Туреччині триває підготовка першої та юнацької футбольних команд киянського «Динамо» до поновлення сезону в чемпіонаті України.

У підопічних Мірчі Луческу після кількох вихідних учора, 10 лютого, відбувся перший тренувальний день.

А сьогодні, 11 лютого, динамівці проведуть черговий спаринг. Суперник — македонський «Сілекс», після чого «біло-сині» знову продовжать тренування.

Підготував Геннадій БРАНИЦЬКИЙ.

Країна-терорист ще з ночі почала змішану масовану атаку

Зранку в п'ятницю, 10 лютого, країна-терорист знову здійснила масовану ракетну атаку, намагаючись накрити всі регіони України. Прологом нападу, за повідомленням Повітряних сил України, стали нічні запуски росіянами семи дронів-камікадзе «Shahed-136/131» зі східного узбережжя Азовського моря та шести крилатих ракет морського базування «Калібр» із російського фрегата у Чорному морі. Тоді українські захисники знищили 5 крилатих ракет «Калібр» та 5 ударних «шахедів».

Ціллю ворожих обстрілів з повітря залишаються об'єкти критичної інфраструктури та мирні населені пункти нашої країни. Вчора зранку була вже 14-та терористична ракетна атака на енергосистему України. Повітряна тривога почалася після пуску ракет з російських стратегічних бомбардувальників Ту-95МС та морських носіїв крилатих ракет, тривала вона у кілька хвиль протягом майже чотирьох годин.

Речник Повітряних сил ЗСУ Юрій Ігнат в ефірі телемарафону зазначив: «Атаки по всій Україні здійснювалися з літаків стратегічної авіації, з кораблів у Чорному морі. Були запущені крилаті ракети повітряного та морського базування. Було залучено три кораблі: ракетний катер, фрегат та підводний човен. Також залучили 8 літаків стратегічної авіації Ту-95. Волгодонськ та район Каспія — традиційні місця запуску крилатих ракет».

У першій половині дня міністр енергетики України Герман Галушенко заявив, що у шістьох областях зафіксували влучання в об'єкти теплової та гідрогенерації, а також високовольтної інфраструктури. Через це в багатьох регіонах запровадили аварійні відключення електроенергії. За його словами, найскладніша ситуація наразі у Запорізькій, Харківській та Херсонській областях.

«Завдяки успішній роботі ППО та завчасним технічним заходам вдалося зберегти цілісність енергосистеми України», — запевнив Галушенко.

У свою чергу Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний у Телеграмі поінформував, що «о 10:18 дві російські крилаті ракети «Калібр» здійснили перетин державного

кордону України з Республікою Молдова. Орієнтовно о 10:33 ці ракети перетнули повітряний простір Румунії». До речі, країни-члена НАТО...

Залужний повідомив, що після цього ракети знову увійшли в повітряний простір України. А речник Повітряних сил Юрій Ігнат згодом у коментарі ЗМІ наголосив, що наші сили мали змогу збити ці ворожі ракети, «але розуміли ризики і загрози населенню іноземної держави, тому цього не зробили одразу».

Пізніше міноборони Молдови підтвердило порушення повітряного простору країни російською ракетою. А ось Румунія — ні. У МО Румунії зазначили, що ракета пролетіла за 35 км від кордону...

Ольга ВІТЕР.

Про «жахи мобілізації» — за лекалами... російського омону

РОЗВІНЧУЄМО ФЕЙКИ

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Однак працівники Полтавського обласного Територіального центру комплектування та соціальної підтримки, тобто колишнього облвійськомату, звернули увагу на більш ніж істотні деталі такого дійства, знятого нібито в Кременчуці. На ньому цивільному чоловіку з метою його мобілізації до війська заламують руки їхні «колеги» з планшетними анкетами. При цьому обличчя останніх закриті балаклавами — зате на рукавах військових одностроїв чітко видно шеврони із синіми тризубами (на знімку).

Хоча військовослужбовці Кременчуцького районного ТЦК та СП, як і будь-якого такого терцентру в Україні, ніколи не носили й не носять шевронів із тризубами синього кольору. І, звісно, не ходять у балаклавах вулицями. У цьому просто немає потреби. Адже алгоритм їхніх дій, зокрема й під час мобілізаційних

заходів, визначений відповідними нормативними актами. Отже, він цілком законний і не передбачає жодних насильницьких дій із приховуванням облич...

А значить, подібні відеоляльки є фейковими, постановочними, із залученням акторів безкінечного «серіалу» російських інформаційно-психологічних операцій. При цьому його режисери, як бачимо, не подбали навіть про уявну правдоподібність згаданого сюжету. Бо задля неї вони могли б ознаямитися принаймні з відповідним наказом Міністерства оборони України, яким затверджені правила носіння військової форми одягу та знаків розрізнення...

Натомість їхні сценаристи просто списали, а горе-актори відтворили методи дій сумнозвісного омону роєвгардії. Надресировані бійці останнього справді не цураються заламувати руки та гамселити

кйками не тільки чоловіків, а й жінок та дітей у росії під час протестних акцій. Зокрема й тих, які спрямовані проти примусової мобілізації. Адже це полчище бузувирів створювалося саме для того, щоб

придушувати будь-які прояви інакодумства насамперед у своїй державі.

Не фейкових, а реальних сюжетів про такі «подвиги» російських омонівців та інших посіпак господарів кремля у тих-таки соцмережах, як то кажуть, хоч греблю гати. Та навіть якщо на їхні плечі накинути військову форму українського зразка й затулити мармизи балаклавами, рашистського мурла цей маскарад не приховає...

За таких обставин працівники обласного ТЦК та СП закликають земляків не вестися на подібні фейки. Та водночас звертаються до адміністраторів груп і каналів у соцмережах з проханням не поширювати неперевірену (чи точніше — брехливу, зрежисовану) інформацію й не грати на руку ворогу.

Василь НЕІЖМАК.

Полтавська область.

Фото зі сторінки обласного ТЦК та СП у Фейсбуці.

Господарів шукали три десятиліття

У власність Любешівської селищної територіальної громади передано приміщення келії колишнього монастиря отців-піарів XVII століття. Про це повідомили в прокуратурі Волинської області.

Таке рішення ухвалив Любешівський районний суд, задовольняючи позов в інтересах держави Камінь-Каширської окружної прокуратури.

Як з'ясувалося, приміщення, яке збудовано ще в 1684 році і є пам'яткою архітектури

національного значення, досі не мало господаря і не зареєстроване. Лише в серпні 2021 року Любешівська селищна рада взяла приміщення на облік як безгосподарне майно. Однак без оформлення права власності на пам'ятку вартістю майже 58 мільйонів гривень неможливо було забезпечувати її належне утримання, догляд, збереження та використання.

Скориставшись цим, деякі приміщення монастиря впро-

довж тривалого часу самовільно та незаконно використовували суб'єкти підприємницької діяльності, а селищна рада не могла навіть отримувати з них орендну плату та здійснювати належний контроль за додержанням режиму використання об'єкта культурної спадщини національного значення. Лише після втручання прокуратури підприємці звільнили приміщення.

Судове рішення має й важливе міжнародне значення.

Адже при монастирі ордену піарів діяв колегіум, у якому в 1753—1759 роках навчався національний герой польського народу Тадеуш Костюшко. Про це нагадує стара меморіальна дошка над входом у будівлю. У містечку над Стоходом здобували освіту й чимало інших визначних політиків, діячів культури і науки України та Польщі. Тож зберегти цю давню школу — наш обов'язок перед прийдешніми поколіннями.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Над номером працювали: Віталій СУДДА, Сергій ВОЛОТКОВСЬКИЙ.

В.о. головного редактора Сергій ДЕМСЬКИЙ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка). Передплатні індекси та передплатна ціна на 2023 рік

Для фізичних осіб: 40224 — 40 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота); 08775 — 35 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця). Для підприємств і організацій: 60955 — 80 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота). Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 60000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 89233

Видавець — Державне підприємство «Редакція газети «Голос України». 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 503-68-72; відділ реклами — 453-44-56 (факс);

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний

reklama1@golos.com.ua — відділ реклами

let@golos.com.ua — відділ листів

foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Сайт — www.golos.com.ua

